

Material educațional protejat
Academia Karanna© - The Karanna Method©

www.evolutiespirituala.ro

Zamolxe/Hermes Trismegistos I

Pentru a înțelege legăturile dintre cultura mioritică și cea egipteană, dar și rosturile drumeției lui Zamolxe în Egipt, trebuie să mergem în preistoria și istoria acestei regiuni unde se găsesc germenii uluitoarei civilizații pe care au creat-o neamurile arimine aciuat pe malurile lui Hapy. Una din cele mai vechi culturi cunoscute pe teritoriul Egiptului pentru perioada neolitică este cea de la Merimde, la marginea vestică a deltei Nilului. S-au descoperit aici vase din lut realizate cu mîna și arareori incizate, schelete de animale și de oameni unde morții erau îngropați de obicei sub podeaua casei în poziție șezînd.

Foarte importantă este descoperirea alăturată a unei figuri umane din lut ars și a unui cap de taur realizat din același material și care, în perioada istorică va evolua în mai multe variante ale cultului taurului. Un model ritualic asemănător cu cel egiptean, a fost găsit de către arheologii români în sanctuarul preistoric de la Parța, județul Timiș fiind datat în mileniul V î.e.n. Acest simbol al taurului solar apare și la emeși pe sigilii încă la începutul mileniului III î.e.n. iar la egipteni este simbol religios din primele faze ale civilizației lor. Mitul taurului găsit la Parța, în cultura carpatină își continuă existența simbolică religioasă prin capul de taur din aur, descoperit la Poiana Coțofenești, județul Bacău și datat în secolul VII î.e.n. precum și pe numeroase tăblițe de plumb ce stau ascunse de nemernici la Institutul de Arheologie din București și care prezintă adevărata istorie a neamului arimin. Simbolul capului de taur sau bour cum i s-a spus la începutul feudalismului românesc, apare pe primele steme ale Moldovei de la începutul secolului XIV.

În mileniul IV î.e.n. se disting în Egipt o rasă mică de oameni, fragilă specifică întregului areal al Mării Mediterane, o rasă ceva mai înaltă și mai robustă, ale cărei urme se găsesc și în alte regiuni ale Africii de Nord și o rasă negroidă dar care nu are antropologia populației negre. Odată cu începerea istoriei propriu-zise a epocii tinite, apare o rasă cu craniul mai mic, mai redusă din punct de vedere numeric și care era foarte asemănătoare cu cea din Sumer. În situl arheologic de la Negade din apropierea Tebei –capitala Egiptului de Sus – s-au descoperit artefacte de la sfîrșitul mileniului IV î.e.n. ce arată asemănări uluitoare cu civilizația sumeriană. O re-prezentare grafică a unei bărci cu prora foarte ridicată

specifică acestei civilizații, grupuri de animale heraldice cum ar fi pisica cu gîtul lung și un sigiliu cilindric cum purtau emeșii, pe care îl foloseau drept ștampilă. Sînt asemănări evidente între unele semne emeș folosite înainte de scrierea cuneiformă și unele hieroglife egiptene. În arhiva regelui asirian Asurbanipal(668-631 î.e.n.) s-au descoperit tăblițe care povestesc campania militară purtată de acesta împotriva regelui Taharka, apoi cu urmașul acestuia Tanutamoni, de neam cușit și care stăpîneau atunci Egiptul. În aceste scrieri spune că regele asirian a plecat cu război și gând de cucerire împotriva țării Magan și Meluha, numele Egiptului de Sus și a Egiptului de Jos, iar inscripțiile urmașului său Asarhaddon spun că a supus prin sabie ținuturile Patsuris, Musur și Kuș, adică cele două ținuturi egiptene și cel cușit. Tăblițele neamului emeș din Ki-en-gi/Sumer, spun că făceau comerț pe la mijlocul mileniului III î.e.n. cu țările Magan și Meluha de unde aduceau aur, argint, piatră pentru statui, fildeș și alte bunuri. Asirienii au luat aceste informații ori de pe tăblițele cu scriere cuneiformă a emeșilor sau chiar în acele timpuri, în Sumer, existau relații economice cu Egiptul făcute de neamul caldeilor – vechii sumerieni – astfel circulînd și denumirile pentru împărțirea istorică a Egiptului. Istoria culturilor atotștiutori din Europa și de aiurea, nu a reținut aceste informații atît de evidente pentru că nu dau bine la sacrele plâsmuiri pe care s-a clădit această cultură. Chiar toată civilizația sumeriană este ținută premeditat într-un semiîntineric perpetuu din aceleași motive criminale de ascundere a adevărului și a importanței ei pentru culturile oriental-europene. Există asemănări evidente între religia emeșilor și cea egipteană iar simbolistica sacrului este aceeași în ambele teozofii, crucea și steaua. Deci această rasă arimină ce și-a găsit sălaș sub soare pe malurile Tigrului și Eufratului, s-a deplasat în preumblările lor milenare și la frații de pe malurile Nilului iar urmele nu pot fi tăgăduite pentru cine vrea să le vadă și nu ține în cap gărgăunii indo-europenismului, antichității clasice greco-romane și iudeo-cretinismului îndobitocitor. O altă migrație a neamurilor arimine în țara lui Ra, s-a întîmplat în prima parte a secolului XVIII î.e.n. cînd nepoții hicsoși, au venit să-și salute rubedeniile uitate de timp, oșpeție care a durat mai bine de 150 de ani, și unde în documentele gazdelor nu se amintește mai nimic despre răulenii musafiri.

Cea mai veche formă de structură statală pe malurile Nilului, a fost unirea triburilor în unități teritorial-administrative numite nome și delimitate între ele de canalele de irigații numite sapat și sapate perpendicular pe cursul fluviului. Cel mai vechi titlu al conducătorilor nomelor avea sensul de „cel care pune/face canale” taty(ta: autoritate, părinte, opritor, zăvor, a deschide + ti: neam, a hrăni cu, a ține în viață). Numărul nomelor a variat la început de la 38 și a ajuns la 42 în perioada Imperiului de Mijloc. Noma 8 din Egiptul de Sus cu capitala la This, se mai numea ta wer adică cea mai veche țară. În Clisura Dunării s-au găsit cele mai vechi artefacte ale locuirii acestor meleaguri ce dăinuie din mileniul XII î.e.n. iar în localitatea Lepenski Vir de pe malul drept al fluviului, nivelul de locuire este din perioada 6500-5500 î.e.n. Unde ar trebui să mă mai vîr, să răscolesc fioroasa

prostie și ură îndreptată împotriva adevărului și a neamului arimin, care zace de atîta vreme în căpăținele istoricilor profeți și trădători?

Unul din primii regi din faza preistorică a Egiptului se numea Aha și a fost înaintașul lui Narmer/Menes. Primul conducător istoric al Egiptului este Menes care a fost rege în Egiptul de Sud și prin forța armelor l-a unit cu Egiptul de Nord. În Regatul Vechi și cel de Mijloc, pir-o însemna palatul regal sau „casa mare” unde se adunau cei viteji și cei care împart adevărul și dreptatea pentru a hotărî treburile obștii. Începînd cu dinastia XVIII-a, denumirea era atribuită persoanei regale. Egiptenii își numeau țara „Negru și roșu” de la cele două zone distincte ale pămîntului, negrul pentru ținuturile irigate și care dădeau roade bogate pentru populație iar roșul era deșertul care le făcea o mare groază, fiind scris și cu semnul pentru străinătate sau munte. În egipteană veche denumirea țării era ta kenet sau ta kemet. Pentru că scrierea hieroglifică nu folosea vocalele, ele fiind cunoscute de cei care le citeau, în timp, citirea corectă a acestor texte s-a uitat iar stabilirea, de către egiptologi a vocalelor este, de cele mai multe ori arbitrară. Și chiar mai mult decît atît, egiptenii din deltă se înțelegeau foarte greu cu cei din sudul țării, fiecare nomă avînd practic un grai sau dialect al său.

Cuvîntul kemet poate fi citit și chimet care în româna veche înseamnă consilier, iar cu un sens mai larg poate fi acceptat ca puterea ce hotărăște în comun, pentur că regele lor, pir-a – faraon este născocirea unor faraoni veniți din Peloponez – la început se consulta cu ceata războinicilor și sfatul bătrînilor și tot la el veneau cu pîra cei cu necaz sau of la lingurea. Iar cuvîntul kenet trebuie citit cănit care în română are chiar sensul de înnegrit, muruit cu ceva negru. Administrația statului era stabilită de regatul divin, a-l sluji pe pir-a însemna a-l sluji pe zeu iar judecătorii purtau titlul de „preoți ai lui Maat”. Dreptul a fost dat de însuși zeul Creației și era păzit de rege, tot așa cum erau și la geți și emeși prin Legea Adevărului și Dreptății, scriere de îndrumare și diriguire a existenței muritorilor pînă la izbăvirea existenței pămîntești și întoarcerea în veșnicie, sau Cetatea Luminii. Persoana regală, pentru a ocupa tronul era purificată cu apa vieții, „ca să întinerească zilnic precum Ra”.

La geți, judecățile pricinilor erau făcute de către obște, de mato și ca ultimă chibzuință, erau aduse preoții edia sau ede, sentințele fiind însemnate cu semnul crucii.

Într-unul din miturile egiptene, țara lor era considerată ca centrul pămîntului, unde la începuturile lumii, soarele a apărut înaripat și s-a așezat sub înfățișarea unei păsări poposind pe copacul primordial –salcia. Ca loc de apariție a zeului soare într-un copac primordial, pentru mintea muritorilor, palmierul și salcia dar și obeliscul din piatră pot avea rolul de axă a lumii. Deși fiecare nomă avea un cult religios aparte, toate însă

păstrau o structură teologică și teozofică unitară, cu o entitate di-vină unică, nenăscută și necreată care reprezintă începutul și sfârșitul prin renaștere, și din care veneau celelalte șapte divinități principale. Chiar dacă ele nu aveau în toate numele aceleași denumiri și aceleași atribuții, principiul teologic a fost păstrat cu sfințenie pînă în epoca macedoneană. Același principiu teologic l-au avut religia emeșilor, a geților și a unei părți din neamul tracilor.

Înainte de unificarea sub un singur rege, Egiptul fusese divizat și fiecare nomă avea simbolul ei totemic, care, după unire, unele au fost preluate în noua simbolistică regală. În jurul anului 4000 î.e.n. populațiile de pe malurile lui Hapy, de la mare pînă în zona muntoasă a fluviului erau în această fază de dezvoltare. Totemul era pus în capătul unui băț ce avea în capăt unul transversal mai mic, asemănător unui stindard din evul mediu. Cele mai frecvente totemuri ale vechilor egipteni au fost șoimul, leul, capul de taur și berbecul cu coarnele răsucite în lateral așa cum ciobanii români au și acum o rasă de oi. În timp de pace, totemul stătea în lăcașul de cult iar în timp de război, totemul/steagul mergea în fruntea clanului și ajuta neamul în luptă. Ei se regăseau în puterea magică și cultică a strămoșului întruchipat de totem ca o formă de renaștere a virtuților strămoșești.

După luptele care au existat între clanurile din vechiul Egipt, s-a impus ca totem principal, cel al clanului șoimului ce a realizat și unirea tuturor nomelor de pe cursul Nilului, titlu care îl purta și pir-o fiind introdus în teologie ca unic beneficiar al acestui nume.

Totemul șoimului, aparținea grupului ce a făcut unirea ținuturilor de pe malurile Nilului fiind numit în textele vechi „prietenii și adoratorii șoimului” sau Hor șemsu după urechea occidentalilor, dar Hor șemesu sau șamesu cum își spuneau ei. Însuși faraonul purta acest titlu de șoim – hor sau har – iar soarele în zori tot șoim era numit. În teologia egipteană șoimul era considerat pasărea sacră a regelui – zeul Horus iar pasărea Ba este asemănată cu un șoim.

În limba română cuvîntul șoim l-a dat pe șoiman care înseamnă bărbat curajos, viteaz, mîndru și semeț. Occidentalii care au descifrat limba egipteană veche nu aveau de unde cunoaște aceste sensuri, pentru că românii, prin niște lifte criminale, și-au falsificat cu bună știință istoria și cultura veche astfel ca să fie prezentați lumii un popor de gunoaie ieșit în lume de nu se știe unde și nu știe cînd! În eme-gi hor înseamnă șoim sau vultur, cuvînt care a dispărut din română iar sameșu în zicerea mioriticilor carpatini era baciul/șeful unei stîne. Regii egipteni ca și lugal la emeși și mato la geți, se considerau păstori sau ciobanii care trebuiau să păstorească neamul lor cu mare grijă după legile sfinte ale adevărului și dreptății iar acest sens are și cuvîntul Poimandres din faimoasele și enigmaticele scrieri trismegiste. Din acest moment șoimul devine zeul sau

duhul păzitor al familiei regale egiptene, avînd un templu la Hierakupolis. Zeul șoim mai purta numele de Harachte-Ra, ca întruchipare a puterii soarelui pe pămînt. În limba română avem cuvîntul herete foarte apropiat de herechte cum cred eu că pronunțau egiptenii din mileniul IV-III î.e.n. numele divinității. În româna veche nu mai avem cuvîntul care i-ar fi numit pe acei „prietenii ai șoimului” și care trebuia să fie hereteman sau heretemin, așa cum de la șoim a apărut șoiman. Cuvîntul man/min în eme-gi are sensul de bărbat, soț, însoțitor. Mai avem însă pentru șoim cuvîntul hărău iar o povestioară neaoșă, spune că în vremurile fără de început pe neamul arimin l-a ajutat mult un voinic, vestit și viteaz numit Aram sau Arim, iar vitejii cetii lui sau șoimanii, se numeau haramini(hara + min). Zic și eu amin, închinîndu-mă neamului arimin și acestei comori fără seamăn care este limba română!

Emeșii/sumerienii au scris cea mai veche enciclopedie a lumii numită Harrahulubu cuvînt compus din hara, pe care noi îl păstrăm încă sub forma hărău cu sensul de șoim și cuvîntul hulubu care este porumbelul. Denumirea scrierii s-ar putea tălmăci prin șoimul păcii ca întruchipare desăvîrșită a puterii divine sau șoimul iubirii așa cum era el perceput de către faraon ce primea puterea de la zeu, simbolizată printr-un șoim ceresc. Șoimul sfînt trăiește în veșnicia cerurilor, zice un text de-al lor.

În tăblița 39, boero Bisto ne povestește nenorocirea pierderii fiului Dima, datorată nepriceperii comandantului oștirii geților Beresio. Cînd Dima stătea pe carul pentru incinerare, boero Bisto îl numește uliu sau șoim pe fiul său mort, ca dovadă a legăturilor cu cei plecați, și cinstiți de cei rămași pentru faptele lor deosebite.

Un alt animal totemic era leul, identificat într-un text închinat regelui Sethi I(1312-1298) care spune despre acesta, amintind de vechimea totemurilor din vremurile preistorice că este „leu înspăimîntător, el calcă hotarele oricărei țări străine; taur puternic cu coarne răsucite el calcă în picioare pe asiatici și zdrobește mulțimile din Keta.” Năravul era păstrat și de geți pentru că pe un medalion, mato Oriloe, conducătorul cetății Sarmisetusa după anii 30 î.e.n., spune că este un tînăr leu, iar Lisimah cînd vine pe la anul 320(T 20) să preia conducerea Macedoniei și îi hăcuie cumplit pe geții ce erau mercenari la Pela, este numit taurul perso-macedonean. Ca leu ocrotitor s-a firitisit și mato Bezina pe la anul 40 î.e.n, urmașul lui Boero Bisto. Numele Keta cred că se referă la Geta sau Getia, pentru că egiptenii foloseau foarte rar litera g sau poate nu au descoperit-o suficient cei care le-au deslușit scrierea. Andrei Mureșanu a scris poezia Pui de lei pentru renașterea virtuților neamului străbun și ne asigură el că pe plaiurile mioritice „în veci s-or naște pui de lei”. Eu cred că seminția „neamului ales de Sîntu” rău a fost ciopîrțită de oameni și

vremuri, iar puzderia de pui de lei care era pe vremea lui Bezina sau Orelia nu prea mai are cum să se nască în prezent pe toriștea geților. Din neamul de stîrpituri clocit de A. T. Laurian și urmașii lui întru nemernicii, nu se pot naște decît lepre și trădători de neam și țară, care ne dau cu nemiluita revoluții și progres de nu mai are unde să le pună săracul rumun!

Și berbecul făcea parte din totemurile care au străbătut istoria egiptenilor fiind considerat simbol al fertilității, dar odată cu dispariția rasei de oi care a existat la început în Egipt acest animal a fost înlocuit cu un țap, ce era venerat ca animal sacru în orașul Mendes – Dedet în egipteană – din Deltă. Mai ales femeile veneau și se rugau lui pentru fertilitatea familiei, fiind legate pe cap cu o bentiță așa cum purtau preoții geți. În inscripțiile din timpul regilor Ramses se spune că Ptah, cel care a creat lumea prin vorbă și gînd, sub înfățișarea berbecului de la Mendez – atunci rasa de oi adusă din Carpați dispăruse prin secolul XVIII î.e.n. și a fost înlocuită cu capre – coabita cu regina. Încă din timpul Regatului Mijlociu secolele XX-XVIII î.e.n. berbecul din Mendes era reprezentat ca Ba(o noțiune încă incertă care ar însemna „suflet divin sau poate aura oamenilor”) al lui Osiris; întrucît simultan el trece și drept „viața lui Ra, viața lui Șu și viața lui Gheb, el devine încorporarea unei pătrimi cosmice” iar imaginea sa semnifică „un zeu cu patru capete pe un gît”. Caprele erau sacrificate de populația mai săracă a orașului Mendes iar țapul sacru din Mendes Ba-neb-Dedet de multe ori era reprezentat simbolic și ca un berbec. Aici a fost Zamolxe pe la anul 540 î.e.n. cu pîrlitul de Piragora, care i-a lăsat căprițele să iasă din ocol cum spune supăratul get în tăblița 2. Diodor din Sicilia scrie că toate animalele sacre aveau grajdurile sau cotețele lor proprii îngrijite de niște slujitori speciali, numiți „preoți ai grajdului” iar tăblița amintită a pășunii get chiar asta povestește.

În categoria totemurilor foarte vechi era și șarpele Uto, fiind animal simbolic al Egiptului de jos – din Deltă și venerat prima dată în orașul Buto, considerat ochiul lui Ra, îi ucidea cu privirea pe dușmani. Utu la emeși era duhul soarelui, iar în ro-mână utăului înseamnă a urî. Șarpele avea o importanță foarte mare în religia egiptenilor și mai multe divinități aveau cap de șarpe, fiind considerat un simbol al veșniciei. Uneori discul solar ca simbol al vieții veșnice era înconjurat de doi șerpi. Dar simbol al vieții veșnice era și crucea cu buclă iar la noi patriarhul și mitropoliții au pe toiag doi șerpi înfășurați sau unul cu două capete, care se uită spre crucea dintre ei.

În Amduat, Cartea despre lumea subpămînteană apare șarpele cu două capete. El mai era privit ca reprezentînd puterea arzătoare a soarelui fiind așezat pe coroana regelui sub forma Ureus. Pe de altă parte, Ra cînd călătorește în împărăția întunericului are în șarpele Mehen - „inelatul” cum a fost pus în Tora pentru a fi nimicit de lahwe – un prieten care îl ajută, el încolăcindu-se de jos în sus și apoi coborînd în cealaltă parte, sub forma

unor bucle în jurul cabinei de pe barca solară. Șarpele era văzut ca un înnoitor și continuator al vieții veșnice din ceruri și de pe pământ.

Mai amintesc vaca și taurul care au avut o mare importanță în religia egiptenilor, vaca fiind considerată animal sacru al zeiței Hathor și Isis, și tot așa apare la neamul aryas care a migrat din Carpați în India. Soarele și luna aveau ca epitet „taurul cerului” iar taurul divin era considerat „sufletul măreț” al lui Ptah. Taurul este ani-mal venerat al mai multor zei, dar și în Carpați la neamul geților avea mare prețuire și apoi mai târziu, în feudalism prin bourul din stema Moldovei.

Conducătorul egiptenilor pir-o sau faraon cum l-au numit elenii, este prin puterea divinității, regele focului ceresc și al trăsnetului, avînd pe frunte șarpele Ureus care azvîrle săgeți de foc și distruge dușmanii. Vocea lui este ca un tunet și prin urletele ham ham îi sperie pe dușmani, el fiind însoțit în luptă de zeul lup sau poate că egiptenii foloseau în război cîini dresați ca și emeșii. Ca reprezentat al divinităților pe pământ, faraonul purta mereu pe mînă crucea cu toartă numită anch, ce reprezenta simbolul vieții veșnice și al sacrului. Această formă de cruce a fost preluată fără prejudecăți în creștinismul copt, tot așa creștinii ortodocși dar și cei catolici au furat fără a se rușina vreo clipă, simbolurile religioase ale geților și se fălesc obraznic cu „crucea greacă” și „crucea latină”.

Sabia curbată era simbolul tăriei și curajului iar faraonii o primeau de la Ra, la fel era și cu lugal al emeșilor. Geții vrednici, adică puii de lei, primeau toți sabia curbată dar de la făurarii lor, și amarnic lucrau cu ea cînd erau supărați și luați la socotit de fel de fel de venetici sau pofticioși de hoție.

După o perioadă mai lungă de timp, de obicei 28 de ani – unii autori spun că erau 30, fără a argumenta diferența – regele trebuia să îndeplinească un ritual de purificare și regenerare a puterilor divine ce se făcea prin sărbătoarea heb-sed. Se pare că acest ritual are rădăcinile chiar în mitul lui Osiris. Așa cum acesta a fost ucis după 28 de ani de domnie de către fratele lui, Seth, într-o conjurație de 72 de întunecați, iar din trupul lui, după ce a fost găsit și adus în Egipt a țîșnit o nouă viață pe întreg pământul, tot așa regele trebuia să asigure prin propria moarte simbolică, continuitatea poporului său, Asasinarea ritualică la 30 de ani de domnie, cei care o susțin, o pun în legătură cu circuitul planetei Saturn în jurul soarelui care este de 30 de ani, dar argumentul nu are susținere și în alte practici. În popor, legat de moartea ritualică era obiceiul de a face din mîlul Nilului mici figurile ale lui Osiris și a pune în ele semințe de cereale pentru încolțit, ca un simbol al renașterii din moarte. Noi avem o astfel de tradiție populară prin obiceiul Caloianu(kalo: rar, a fi drag + iani: făpturi cerești de lumină, îngeri păzitori) care este un ritual de chemare a ploii pentru a ajuta viața plantelor și a combate seceta. Se face o păpușă din lut care se înveșmîntează, iar capul este acoperit cu ouă roșii de la Paști. Este dusă

cu mare alai și îngropată într-un loc neștiut de săteni. Jelit ca un mort, Caloianu este dezgropat după 2-3 zile și aruncat într-o apă curgătoare.

Dar sacrificarea simbolică a regelui – care în Egipt era și Marele Preot peste marii preoți din nome – a fost o reminiscență a unui cult ce era practicat în Carpați înainte de plecarea lor pe malurile Nilului. Din cele trei tăblițe descoperite la Tărtăria, cea rotundă a fost citită de mai mulți sumerologi ruși iar informațiile de pe ea, au fost puse în legătură cu unele informații din cultura sumeriană. Boris Perlov, publică un amplu articol intitulat Cuvintele vii ale Tărtăriei în revista Tehnica molodiji nr. 12/1975, unde îl citează pe colegul său V. Titov, care a citit tăblița rotundă astfel: „În a patruzecă domnie, pentru buzele(gura) zeului Șaue, cel mai vîrstnic după ritual(a fost ars). Acesta-i al zecelea.” Tăblițele au fost descoperite într-o groapă cu cenușă și oase carbonizate parțial, ce au aparținut unui om matur. Textul de pe această tăbliță, scris cu grafie latină arată astfel: „4 NUN KA ȘAUE GULA PI ID IM KARA. Perlov modifică puțin interpretarea colegului său și dă următoarea citire: „Cele patru conducătoare, pentru chipul zeului Șaue, cel mai în vîrstă (conducătorul, patriarhul, marele preot, în virtutea) adîncei sale înțelepciuni, a fost ars unul.” În articolul menționat, autorul amintește și pe sumerologul englez S. Legdon, care a citit o inscripție în sumeriană unde se povestește despre uciderea ritualică a sacerdotului suprem și alegerea altuia în locul lui. În tăblița sumeriană se mai amintește despre cele 4 surori-preotese care se aflau în fruntea a patru grupuri tribale. Papirusul Ani, în capitolul VI spune că în coșciugul mortului se puneau mici statuete numite șauebti(șauue + bit sau bîții) care aveau darul de a-l ajuta pe decedat în lumea de dincolo la muncile pe care trebuia să le facă. La început se puneau numai două statuete, dar în timp ele au ajuns la 360, adică zilele anului egiptean. Vedem că aceste statuete sînt legate de drumul sufletului decedatului de pe lumea cealaltă iar aceste mici divinități tocmai trebuiau să-i însoțească, călăuzească și protejeze destinul mortului. Zeul Șaue, în mitologia egipteană era divinitatea sorții individului, fiind scris cu expresia „ceea ce este decis”, avînd și temple în diferite orașe. Dacă din denumirea statuetelor cuvîntul șauue a fost lămurit, mai trebuie să facem lumină pentru cuvîntul bti cum l-au scris egiptologii. El poate fi citit biț care în limba română este o șuviță de păr sau de lînă. La egipteni, din capul mortului se tăia o șuviță de păr ce se ardea pe altar alături oul cosmic numit ouț sau meska și alte ofrande. Dar poate fi citit și bîții, cu sensul de a imita pe cineva, fiind tocmai rolul acestor statuete de a munci pe lumea cealaltă în locul defunctului. O altă variantă de citire a cuvîntului bti este bîți cu sensul de bunici în limba română. Și această semantică ne duce la originea carpatină a divinității care era principalul zeu în mileniul IV. î.e.n. iar cînd au migrat în Egipt și-au dus cu ei și legende teologice. În perioada totemică Șaue a stat în fruntea unii trib care l-a avut ca divinitate principală dar în timp, teologia și teozofia lor a fost amplificată prin prelucrări succesive iar Șaue, ca și strămoșii din Carpați au intrat într-un plan secundar al ancestralului. Ca zeu și el a îmbătrînit odată cu credincioșii lui, și

după multe generații, a cedat rolul cultic unor divinități mai tinere și mai viguroase. În limba veche Șaue înseamnă vulturul divin(șa: noroc mare, grație divină + ue: șoim, vultur), iar acest totem a înfăptuit unirea triburilor arimine de pe cursul lui Hapy.

Sufletul mortului când călătorea către ținutul lui Osiris, trecea prin Amduat unde era apărat de patru duhuri protectoare împotriva șarpele Apofis, care îi mânca pe cei ce au făcut pe pământ multe păcate.

Dar noi păstrăm numele vechii divinități carpatine în numele Șaue, cum își numesc satul localnicii din Șieu, comuna Rozavlea, jud. Maramureș și Șaulia, localitate din județul Cluj. La emeși, divinitatea destinului și a renașterii vieții din moarte se numea Suen, ca duh al lunii.

Sanctuarul rotund de la Sarmisetuza avea un diametru 28 de metri, soarele își desăvârșește un ciclu de rotație în univers după calendarul geților în 28 de ani pămîntești iar esenii considerau că omul petrece un ciclu de viață(copilărie și tinerețe, maturitate, bătrînețe și înțelepciune) în 28 de ani. Poate moartea lui Osiris de la egipteni se găsește la emeși în mitul lui Dumuzi care și el are o soartă asemănătoare, ambele fiind o reminiscență a unui cult carpatin.

În ritualul de moarte simbolică și renaștere a pir-o, numit în egipteană hed-sed, se folosea de obicei un preot care intra într-un ou din piele, considerat matricea placentară, prin care divinitatea recrea puterile benefice ale vieții în faraon. În textele din Cartea morților unde ideea nemuririi este chiar temelia scrierii, decedatul este considerat ou cosmic sau șoim de aur din care se va naște o nouă formă de viață „vei muri și vei deveni, Eu sînt astăzi. Eu sînt ieri. Eu sînt mîine. Trec prin nașterile mele repetate rămînînd puternic și tînăr, Ca Ra cu cap de leu el pune stăpînire pe partea sa de moștenire din cer”. În toate scrierile pretins revelate ale mozaicilor, dar dovedite ca mincinoase și furate, nu există undeva o exprimare care să poată dovedi ideea nemuririi așa cum apare ea la egipteni, emeși și geți. În Kohelet sau Ecclesiastul, ticluit în secolul II al erei noastre, la cap. XII,5 mormîntul este numit „casă a veșniciei” ori această expresie aparține teologiei egiptene de unde au luat-o mozaicii, ei neacceptînd nemurirea ca o nouă lume, ci concepția lor teologică susține descompunerea și dispariția totală a mortului, iar despre suflet nici o vorbă.

Textele piramidelor folosesc mai multe cuvinte pentru divinul ou-matrice sau ou cosmic din care s-a născut totul: meska(meș: încălțăminte din piele subțire fără călcii + ka: poartă, loc nou), meskhent(mască: deghizat), kement, ut(ud: umed, aspectul din oul matrice, sau organul genital în general pe unde are loc nașterea sau se urinează), shed(ședă: supraveghere, ordine, putere), al căror nume arată „țări sau orașe ale pielii.” În Tora,

mozaicii scriu ținutul de la sudul Istrului, Mesia, cu numele de Meșec, apropiat de meșka, iar precizarea „țări sau orașe ale pielii” se referă la acele popoare care foloseau pielea pentru a se îmbrăca în perioadele friguroase ale anului. Ori de la nord de Istru pînă în sudul munților Traciei, frigul îi îngrozea pe toți curajoșii iar Ovidiu vorbește de firoșii geți care umblau prin Tomis în cojoacele lor mițoase. Sigur că erau mițoase dar erau și călduroase pentru gioale și mutrele bărboase.

Ca Mare Preot peste marii preoți ai nomelor, faraonul putea intra împreună cu preotul Sem, care controla procesiunea renașterii prin pielea meska, în locul unde se afla statuia zeului. Începînd cu perioadele Imperiului Mijlociu în ceremonialul sărbătorii sed sau shed, se folosește o pînză în locul pielei pentru confecționarea oului mitic, iar textele spun că „se trece prin ea pentru a merge în cer”, pentru cei demni de dobîndirea nemuririi. Dar și preotul Sem a fost înlocuit printr-un om obișnuit numit tikenu sau tukanu care se băga în oul divin. Acesta era pus pe o sanie care, la rîndul ei era pusă într-o barcă și dusă la necropolă unde se făcea ceremonialul de înmormîntare. Tekenu/tukanu era scos din ou, i se tăia un biț din chică și împreună cu oul-matrice era arse pe altar, astfel fiind îndeplinit ceremonialul de regenerare și întinerire a faraonului.

Atît în texte cît și în viața curentă, pir-o era salutat cu formula „viață, prosperitate, sănătate” care se scria în egipteană An huda saba ba unde avem an(lumină, cer în emegi) + huda(dimineată, casă în română) + sana(sănătate în română) +ba(persoană în viață, a răsplăti, suflet în emegi).

Se pare că povestea lui Abel și Cain din Tora își are rădăcinile aici în mitul lui Osiris ucis de Seth sau într-un mit asemănător cunoscut de la „dușmănoșii” filistenii din Palestina, o variantă a morții lui Dumuzi. Și tot de aici au luat ei pe cei doi fii ai lui Noe, Sem și Ham amintiți mai sus iar pe lafet l-au luat de la greci, care îl știau pe lapet, ca tatăl lui Prometeu ce venea din neamul hiperoborean. Mozaicii au putut șterpeli aceste informații numai după ce textele religioase egiptene au fost traduse în greacă la cererea regelui macedonean Ptolomeu II, sub supravegherea preotului egiptean Manethon și au ajuns astfel în Biblioteca publică din Alexandria. Acțiunea s-a petrecut în jurul anilor 270-230 î.e.n. și numai după această dată, iviriții au fost străfulgerați de revelații, imitații și alte asemenea conspirații drăcești.

Religia egiptenilor avea două părți distincte în practicarea cultului, o manifestare publică la care participau toți membrii comunității și o manifestare foarte restrînsă, numită de greci mistere, unde participau doar inițiații. În această categorie intrau o parte dintre preoți, unii mireni cu calități deosebite, marii preoți și pir-o. Fiecare nomă avea misterele ei, dar cele mai cunoscute, ajunse pînă la noi sînt misterele lui Osiris. Ele erau adevărate reprezentații teatrale jucate în public unde participau un mare număr de figuranți alături de preoți, iar o parte a acestor mistere erau

jucate în temple sau în clădiri special amenajate acestui ceremonial, fiind partea cea mai importantă a sărbătorii. Numele aveau fiecare propria organizare religioasă în frunte cu marele preot care slujea divinitatea tutelară. La egipteni funcțiile preoțești nu erau ereditare iar cei care nu dovedeau rîvnă pentru învățatură erau lăsați de bărcuță pentru că ei nu aveau căruță, să se ocupe cu altceva, marele preot fiind inițiatul în misterele cultului zeului principal și dobîndea înțelepciunea prin clarviziune.

Intrarea în templele egiptene era condiționată de o purificare de aceea erau bazine cu apă în fața lor unde fiecare credincios se putea curăța. Obiceiul a fost luat de mozaici cînd și-au ticluit ei povestioarele gogonate și revelate.

În teologia egipteană cuvîntul ka semnifică o parte a divinității universale concretizată într-o anumită formă de viață sau neviață și care după moarte sau distrugerea corpului material, se întoarce la ceruri în acea vibrație energetică veșnică. Deci și morții clanului se vor întoarce la strămoșii lor iar regele prin puterea lui devine simbolul acestui suflet colectiv al clanului șoimului care tutela peste Egipt. În eme-gi ka înseamnă colectivitate, clan, oraș, cetate. În cultura din Carpați s-a dezvoltat un concept foarte asemănător, păstrat prin cuvintele IO, IOU, IU cu un sens larg de Mîntuitor sau binefăcător al comunității neamului get. Întunecării au preluat acest concept al geților, l-au amestecat cu cel egiptean și au scos de sub freză pe IA sau IAO, așa cu apare Întunecimea Sa Iahwe la Diodor din Sicilia în Biblioteca istorică. Grafic ka era prezentat în scrierea egipteană prin litere U cu capele puțin desfăcute spre exterior, așa cum este vasul cunoașterii de pe moneda lui „Cotys”. Ka apare odată cu nașterea ființei vii și se dezvoltă cu aceasta pînă ajunge la maturitate, dar la începerea îmbătrînirii, ka se conservă în forma matură pentru a menține puterea de viață și a renașterii de după moarte. Căci ka nu moare niciodată, după moartea trupului el se înalță la ceruri unde se adună toate ka-urile într-o altă lume eternă. Atunci nașterea trebuie înțeleasă ca o ieșire din ka-ul primordial pentru a trăi în formă și trup pe pămînt apoi o reîntoarce la adevărata existență în altă lume. Textele egiptene spun despre ka-ul regelui că este cel mai puternic pentru că el simbolizează colectivitatea întreagă ce a intrat în legătură cu divinitatea, de aici mozaicii și-au luat poate ideea puterii absolute a rabinului șef iar iudeo-creștinii catolici s-au șmecherit cu al lor papă drept „crăcănatul lumii”.

Cei care ajungeau la judecata lui Osiris și erau găsiți vrednici de nemurire primeau o coroană a „justificării” ce era confecționate mai ales din frunze de măslin. Egiptenii își doreau ca după moarte să aibă parte de drumul către nemurire și să se bucure ca Osiris de viață veșnică iar drumul se făcea cu ajutorul bărcii solare.

În miturile egiptene copacul apare ca un copac al vieții unde sufletul mortului sub formă de pasăre se odihnește și primește apă sau fructe. Cine bea din apa vieții și va mânca din fructele cerului va deveni nemuritor și uite așa prin puterea cuvintelor acest mit a ajuns nemuritor și pe plaiurile mioritice.

Sufletele se urcau la cer pe o scară, păzită de ființe de lumină iar cel care îi primea pe cei vrednici se numea „Acesteste-el”. Sufletele Kher-Aha(glasul străbunilor) de la Heliopolis erau considerate drept suflete ale strămoșilor care apărau metropola. Scara cerului era un concept care se referă la o scară sacră dar nevăzută ce ajuta sufletul să se urce la ceruri pentru Judecata de Apoi. Trupul regelui mort se urca pe o „scară” spre „marele lăcaș” de pe vârful muntelui sfânt care sprijinea bolta cerească. În Regatul Nou era cunoscută drept scara lui Osiris, zeul renașterii și înălțării, fiind numit și neb cheperu „stăpînul înfățișărilor”. Sufletul mortului parcurgea lumea de dincolo în șapte etape, ceea ce corespunde celor șapte ore ale nopții. Pe Marelui Zeu, Te chem fiind cunoscut de mort, acesta dorea să-l privească în față. Barca Marelui Zeu este condusă de apropiatului lui numiți „arhonții planete- lor.” Sufletul se ducea în lumea cealaltă prin deschiderea gurii de către preotul Sem al lui Ptah. În teologia egiptenilor inelul sau cercul era simbol al eternității, dar același înțeles îl avea și la geții de pe Istru așa cum amintește poetul latin Marțial în versurile sale

Înmormîntarea se făcea cu diferite ritualuri iar cosciugul era pus pe o luntre care era așezată pe o sanie trasă de boi sau vaci. Obiceiul s-a păstrat în această formă la români pînă în secolul XX, iar uneori, vara morții mioriticilor erau duși la cimitir cu o sanie trasă de doi sau patru boi. În Imperiul Nou, mortul era dus la groapă pe o sanie trasă de vaci albe înjugate iar în spatele ei urmau rudele și prietenii adică Nemu în egipteană. Și noi știm că la orice înmormîntare de-a ariminilor, în spatele coșciugului, merge neamu decedatului, adică rudele de sînge cele mai apropiate. Uite așa ne descoperim adevăratele rădăcini, după ce Laurian cu făcăturile lui sataniste și leprele ce l-au urmat în apucături și ticăloșii, ne-au pus pe „calea luminoasă” a îndobitociei absolute.

În Regatul Vechi barca morților numită și Henu avea în mijloc un soclu cu șapte trepte ca simbol al urcării la cer pentru Judecata de Apoi. În scrierile religioase se spune că plutirea bărcii Henu era supravegheată de zeul Anti, un zeu șoim, considerat strămoșul mitic a epocii regilor zei. Amduat este o parte a lumii de dincolo de sub pământ pe care trebuie să o parcurgă sufletul mortului în barca Henu, fiind supus unor încercări și purifică, înainte de a ajunge în Amenti, ținutul renașterii alături de Osiris.

Peștera era considerată la egipteni arhetipul maternal al nașterii și primirii trupului mort pentru a fi preluat într-o nouă renaștere, din trupul zeului pământ Gheb sau a Mamei Pămîntești cum apare în scrierile esenilor. Tot în această lume subpămînteană era alături de ținutul lui Osiris, adică raiul cum nu îndrăznesc să spună culturnicii creștinii, și iadul sau Rosetau, ceea ce înseamnă „lacul de foc” Așa stăteau ce-le religioase și la geții „cei sălbatici” după cum ne arată tăblița care povestește moartea lui boero Bisto sau cum ne spun unele crîmpee de scriitură din Oracolele caldeene. Osiris era stăpînul mării peșteri subpămîntene pe unde trecea zilnic chiar Ra în barca lui divină și trebuia să se tîrască printr-un culoar îngust pentru a ieși din nou pe cer.

În Cartea peșterii există mai multe scene cu dușmani ai zeilor puși cu capul în jos, în parte figuri de femei în lanțuri sau implorînd bunăvoință, în parte nelegiuți fără cap sau păsări Ba(ca manifestări de sine stătătoare ale celor morți), toți aceștia se află în „întunericul primordial”. Și iarăși vin și le arăt făcătura celor care se țin că toată înțelepciunea lumii a fost trimisă pe capul lor; ținutul sheol unde se duceau „sufletele” răposaților mozaici era o întunecime și frigăraie veșnică iar iubiții lui Iahwe nu mai pupau niciodată lumina soarelui. Pentru morții din religia egiptenilor, lumea de dincolo era o lume răsturnată. În Textele piramidelor, podarul din lumea subpămînteană este numit „cel ce privește înapoi”, căci se uita mereu în direcția opusă.

În Amduat, partea cea mai de jos a peșterii lui Sokaris era imaginată cu valuri roșii, aluzie la „lacul de foc” în care erau pedepsiți cei condamnați și răi, sau iadul îndrăciților iudeo-cretini cu care ne-au prăjit mințile și istoria. Și geții aveau în mitologia lor o asemenea blăstămăție, iar avesticii îi acuzau pe ariminii carpatini, după ce s-au înfruptat copios din religia lor – tot așa cum au făcut ivriții cu egiptenii și cu filistenii – că sînt fiii Satanei/Ahriman și își chinuie potrivnicii într-un lac de foc de șapte sute de ori mai fierbinte decît fierul topit. Ce urecheală merită urîcioșii!

În religia egiptenilor uleiul sfînt era identificat cu ochiul Uzat, iar ungerea cu acest balsam divin îl înzestra pe cel norocos cu puteri supranaturale împotriva forțelor întunericului. Și Eno cînd a fost chemat în ceruri de către Sîntu spre a primi Legea Adevărului și Dreptății, a fost uns cu ulei de slavă pentru a fi și el ființă binecuvîntată ca celelalte ființe cerești. Iahwe cel întunecat își unge feciorașii numai cu pucioasă pentru că asemenea damfuri îi plac lui.

Egiptenii cînd spuneau rugăciuni sau cîntece în actul de venerare a divinităților, se puneau în genunchi și se aplecau pînă ce atingeau cu nasul și fruntea pămîntul, gestul fiind numit „sărutul pămîntului”. În timpurile preistorice, aduceau ca jertfă o pîine care se punea pe o rogojină împletită

numită în egipteană hetep, cuvînt care a rămas cu sensul de jertfă și care semnifica pîine. Mai tîrziu, jertfa se punea pe alta- re de piatră. Pîinea adusă ca jertfă și binecuvîntată de preot era considerată sacră și stabilea o legătură directă cu divinitatea. Ca jertfă deosebită se aduceau șapte pîini fiind considerate „pîinea vieții”. Pîinea era darul oferit zeilor și sufletelor celor de-cedați, reprezentînd religios trupul lui Osiris. Mîncînd-o, credincioșii se împărțeau din trupul zeului și în felul acesta, se uneau în același destin cu el. Geții și emeșii aveau aceleași concepte teologice și aceleași practici cultice care se găsesc identic în creștinismul șterpelit din cel arimin, și nici urmă de ele în scrierile mozaicilor cu care colbăiesc de atîta amar de vreme, mințile goimilor cap de lut.

Dar egiptenii mai aduceau ca jertfă și animale vii ce erau sacrificate în timpul ceremonialului religios, apoi pregătite și servite participanților laici sau oficianților cultului. La acțiunea de purificare a mortului și de deschidere a gurii, se aducea ca jertfă, pulpa din față din partea dreaptă a unei vite simbolizînd puterea fizică. Tranșarea animalului sacrificat se făcea numai cu un cuțit de cremene. Cuțitele de cult nu trebuia să fie din material prelucrat de om ci numai din piatră. Ivriții au preluat aceste practici de la egipteni dar șuieră numai a revelație în scriiturile lor, acuzîndu-i pe aceștia că i-au robît de le-a ieșit fumul din pungă. În Numeri 9,21 se spune că Aaron ca mare preot al lui Iahwe, a înjunghiat taurul și berbecul ca jertfă de mulțumire pentru popor, și arătînd „ca dar adus înaintea lui Iahwe piepturile și spata dreaptă, cum poruncise Iahwe lui Moșe”. Dar la anumite sărbători, ciopîrtirea animalului sacrificat era un ritual prin care trupul era tăiat în 14 bucăți, număr în care a fost hăcuit și Osiris iar din trupul lui adunat și mumificat a renăscut o nouă viață pe pămînt cum este prezentat în mai multe temple. În Egiptul de Jos, în noma 11 era o sărbătoare a unui taur numit „ciopîrtitul” – hesed – care se pare că îl reprezenta chiar pe Osiris.

În perioada mai veche a istoriei Egiptului, preoții care participau la acest ceremonial purtau pe spate o blană de panteră. Preoții geți purtau chiar pe cap și pe spate blana unui lup așa cum ne arată tăblița 9. Preoții egipteni erau obligați să se radă pe cap ca simbol al supunerii față de divinitate și să se taie împrejur, obiceiuri pe care mozaicii le-au „împrumutat” în timpul „robiei” de bună voie și le practicau cînd veneau la templul din Ierusalim. Dacă le amintești de originea acestor practici cît și de folosirea pentru tranșare a unui cuțit numai din cremene, te iau din scurt cu revelații, vedenii și alte trăsnaî, făcînd pe nisnau și pe pricepuții în toate, știînd și ei că nu-i mai crede nimeni. Cînd ivriții se duceau la templu pentru ispășire, se rădeau pe cap, obicei păstrat pînă prin anii 1935 la mozaicii din Ardeal. Aceștia aveau frizerii speciale, unde, cu un brici anume se rădeau pe cap, după ce în prealabil meseriașul îi dădeau cu pucioasă. Se pare că numai această duhoare îi plăcea lui Iahwe, care își făcea felul

prin măruntaiele pământului. Ungerea cu pucioasă a tărtăcuței „celor aleși” respecta întocmai dorința Întunecimii Sale din Levitic unde spune de mai multe ori că lui îi plac numai duhorile de pîrjol total pentru că: „Aceasta este o ardere de tot, o jertfă mistuită de foc, de un miros plăcut lui Elohim”. Iar cuțitașul din cremene, ivriții îl foloseau la tranșarea moțului bărbăției cum i-a spus Iahwe lui Avram în Facerea 17,10-12 „Acesta este legământul meu, pe care să-l păziți între mine și voi...tot ce este de parte bărbătească între voi să fie tăiat împrejur... La vîrsta de opt zile, orice copil de parte bărbătească să fie tăiat împrejur...fie că este rob născut în casă, fie că este cumpărat cu bani de la vreun străin.”

Clerul lui Ptah era cel mai influent din Egipt iar marele preot numit Sem avînd un rang înalt în rîndul teocrației egiptene, se ocupa în special cu deschiderea gurii și ochilor mortului participînd la moartea ritualică a faraonului. Egiptenii credeau că vorbele dețin o putere creatoare și chiar lumea a fost creată de Ptah prin „gîndul din inimă și scos pe limbă” cum spune un mit.

Oul ca simbol al nașterii vieții a avut la egipteni mai multe mituri iar Ptah ar fi modela oul pe roata olarului. Oul cosmic este înconjurat de raze. Unul din miturile Creației spune că primul zeu s-a născut în cuibul unei păsări de baltă – un stîrc – într-un hățîș de papură. Un asemenea lor sacru era în Zebaut, în apropiere de Buto în Deltă.

Egiptenii slujeau divinitățile pe cele mai ridicate înălțimi iar zeii lor se numeau „stăpînii munților”. În mitologia egipteană, ar fi existat doi mari munți, la vest era muntele Manu – poate Meru de la noi – și la est muntele Bakhau, ambii susținînd bolta cerească. Emeșii, geții și filistenii se rugau divinităților de pe „înălțimi” sau din „munți”, ca să aibă hoții de unde fura și hulitorii pe cine batjocori!

Bolta cerească în mitologia egiptenilor era împărțită în 36 de părți fiecare fiind sub zodia unei stele sau constelații, numite de greci decani – cum apare în gnosticism. Decanii erau numiți ca „cei 36 de zei ai cerului” și fiecare guverna peste un ciclu de zece zile. Calendarul egiptean avea 360 de zile și începea la 15 iunie odată cu apariția stelei Sirius – Sothis la orizont. Prima lună din anul egiptean era luna lui Thot unde se ținea o mare sărbătoare la data de 19 după Anul Nou și se desfășura în public un teatru ritualic ce reprezenta întîlnirea dintre Thot și Maat.

Dau în continuare cîteva divinități din teologia egipteană care sînt dovezi lingvistice și religioase vii peste timp, cu spațiile din Ki-en-gi Și Carpați, care nu pot fi tăgăduite de nimeni.

Ach sau achu, entități divine, inferioare zeilor dar superioare oamenilor. În această oaste cerească erau incluși și cei dreپți, găsiți vrednici sau

„justificați” la judecata lui Osiris. În grupul de entități cerești erau cuprinși atît cei care făceau bine oamenilor și îi păzeau de rele cît și ființele întunericului care îi duceau în rătăcire și ticăloșii pe pămînteni. Și nu miroase deloc a teologie creștină în conținutul acestor concepte, și nici a mozaism pur sînge, ci numai a cult al crucii care se găsește la fel în creștinismul arimin. Nimeni dintre cei care au scris despre religia egiptenilor nu a îndrăznit să folosească pentru aceste entități spiritual-energetice cuvîntul „înger” și „draci” pentru cele adăpostite în întunecimi, să nu dea cu barda în Vechiul și Noul Legămînt, dar și celelalte făcături sataniste apărute de 1600 de ani cu ferocitate de un imund zid al minciunii, urii și crimei. Acestor entități, egiptenii le aduceau jertfe ca și zeilor așa cum au făcut din totdeauna ariminii carpatini. În limba română avem cuvîntul achiu cu sensul de țelină, planta fiind un simbol al fertilității zeului Min, adică al renașterii vieții prin moarte așa cum se spune la papyrusurile lor sfinte.

Akera/Acera era duhul pămîntului sau Mama Pămîntească din religia geților, avea ca simbol o fișie de pămînt la capăt cu un cap de leu iar la celălalt cu un cap de om. Uneori era simbolizată prin doi lei care stăteau cu spatele unul către celălalt. Acești lei erau ca niște veghetori ai soarelui, unul la apus iar altul la răsărit urmărind mișcarea astrului pe bolta cerească. Se găsește în aceeași formă fonetică și semantică în teologia filistenilor. În emegi cuvîntul acera/a-șe-ra înseamnă invocație, rugăciune, chemare.

Amon, marele zeu al Tebei, apare relativ tîrziu în teologia egipteană, fiind amintit prima dată în timpul lui Antef I pe la 2150 î.e.n. numele lui însemnînd „cel ascuns.” Avea ca simbol berbecul cu coarnele în laterală așa cum sînt oile din Carpații Meridionali. Un alt simbol al său era șarpele care se numea Kematef” „cel care și-a desăvîrșit vremea”. Grecii l-au asimilat cu Zeus scriindu-l Amon sau Amen. dar el se numea în vechile scrieri egiptene Aman.

Amset era fiul lui Horus care cunoaște cele patru puncte cardinale. În egipteană era scris Imști. În limba română avem im care are sensul de pămînt moale sau mocirlă iar pe tăblița 2 cuvîntul înseamnă ținut locuit și cuvîntul ști pe care românii ar trebui să-l știe dacă mai au bun simț.

Anditi, venerat în orașul Busiris din deltă în vremuri preistorice unde și-a avut lăcașul de cult zeul păstor. Cuvîntul este un compus din vechea limbă pe care o vorbeau neamurile carpatine pe la mijlocul mileniului IV î.e.n. An: Ziditorul + di: a da o poruncă, a spune + ti: viață, neam. Zeul avea ca simbol al sacrului un toiag iar în epoca istorică acesta a fost înlocuit prin cultul lui Osiris. Sîntu este prezentat pe tăblițele de plumb ale geților tot ca un păstor bătrîn cu un toiag în mînă.

Apis, taurul ca simbol al fertilității, el devine mai târziu vestitorul lui Ptah care a creat lumea prin cuvînt și gând iar sufletul acestuia a revenit pe pământ pentru a recrea o nouă viață. Taurul sacru era chezaș al fecundității pământului și oamenilor, fiind figurat cu un disc solar între coarne și un șarpe. În egipteană era scris hup iar cuvîntul în eme-gi înseamnă chiar taur. În limba română hop înseamnă a sări sau a așeza; hopșă este o bucată de carne de vită iar hopăi sînt flăcări. Sensurile teologice ale lui Apis sînt foarte asemănătoare cu cele ale taurului solar – pe care nu știm cum îl chema – din mitraism. Mai târziu a fost asimilat cu Ptah și Osiris.

Apophis era șarpele uriaș care încerca să-l mănînce pe Ra cînd acesta traversa noaptea ținuturile întunecate. Dar și sufletele muritorilor sînt pîndite de acest șerpe- te uriaș, iar cei pe care păcatele îi îndoia, ajungeau în burta jivinei. Mai multe texte de ritual vorbesc de doborîrea lui Apophis care însă va renaște a doua zi ca să stea iarăși la vînătoare de suflete și soare. Uneori șarpele este scris Apopis, poate ca o amintire neplăcută pe care egiptenii au trăit-o sub regii hicsos și numiți Apopi.

Astarte la egipteni avea și rolul de al apăra pe faraon, fiind simbolizată ca o femeie ce poartă o coroană împodobită cu pene și înarmată cu scut și lance. În luptă era însoțită de Seth ca zeu al neamurilor străine supuse ce dădeau ascultare egiptenilor. Și filistenii purtau o asemenea coroană din pene, podoabă pe care o are și duhul protector Bes. Goliat cînd se lupta cu piticania Davind – cuvînt care în ebraică înseamnă comandant – era înarmat cu o sulită și un scut dar fără sabie.

Atum era divinitatea principală în Orașul Heliopolis, fiind considerat o întruchipare a soarelui Ra, pe care l-a născut și în care se regăsește. În această nomă, apare clară ideea unui monoteism solar încă din secolul XVIII î.e.n. și se continuă cu reforma lui Amenophis IV(1372-1354 î.e.n.). Mai era scris cu termenul Tum ce semnifică „haos” sau „totalitate” și se aflat în Nun la fel ca toți germenii nenu a lucrurilor și ființelor, iar după moarte acestea se vor întoarce iarăși în Nun. Textele sacre afirmă că tot ce există în lume, zei, oameni, animale, plante, pămînturi și ape, materia și spiritul universal, sînt toate emanația tit a Creatorului care a făcut lumea din gând și vorbă. În limba română tit, înseamnă șoaptă iar titii, a șopti, a spune o taină. În papyrusul din Leyden, zeul se autodefinește prin expresia „eu sînt”, reprezentînd începutul și sfîrșitul Creației. Cînd mintea ivriților a început să o zbughească a patimă nebună și s-au luat în mare iub cu lahwe, dorind să știe sub ce chemare să-l venereze, l-au întrebat ce nume are. El le-a răspuns că este suficient să-l invoce cu expresia „eu sînt”, că se știe cine este andrinsantul. Prea străvezie este făcătura și furăciunea! Atum mai purta epitetul de cioban fiind considerat păstorul tuturor ființelor de pe pământ iar faraonul la rîndul lui se considera un cioban al poporului său.

Aceste legende duc la zeul rege Andeti care era considerat ca un cioban divin ce a zidit neamul egiptenilor. Și textele trismegiste vorbesc despre Poimandres ca „păstorul lumii”, semnificație care este și în limba română, dar nu cea „făcută” de Laurian și ceata lui de lepre, ci limba neaoșă vorbită de măsurătorii timpurilor și istoriilor uitate sau numai adumbrite puțin. Conducătorii emeșilor purtau această titulatură dovedind că și cultura lor venea de undeva dintr-un neam de păstori transhumanți și nu unul nomad sau migrator.

Ba, a fost înțeles de vechii greci drept suflet și scris bai, deși el în teologia egipteană avea alt sens. În imperiul vechi, acest concept influențat și de tradițiile populare, era un fel de imagine materială a divinităților cerești mai mari sau mai mici, pentru a-i deosebi de oamenii obișnuiți. Dar și pe pământ aceste Ba puteau lua formele unor animaleenerate de către oameni și care reprezentau o întrupare a zeului în animalul respectiv pentru a aduce bunăstarea oamenilor. Ba putea fi și un concept abstract reprezentând părți din actul creației primare care se transformă și se reîntoarce de unde s-a născut. Dacă la începuturile civilizației egiptene, numai faraonul aveau un suflet ba, după mijlocul mileniului III î.e.n. toți muritorii aveau această formă subtilă de energie divină. În Textele sarcofagelor, găsim că Ba este emanația energetică a trupului celui răposat fiind o formă a sufletului care rămâne atașată de corp după moarte. În emegi ba, are și sensul de suflet, personificare, ființă.

Bastet era o zeiță cu chip de leu fiind considerată mama „zeului-leu Miysis” cu privirea sălbatică și stăpîna măcelurilor. În limba română cuvîntul baște înseamnă întăritură, sau metereze, adică zeul leu Miisys din Misia, dărîma orice baște cînd se înfură. Tare aș vrea și eu ca neamul urgisit să se înfurie o leacă pe aceste lepre care ne-au făcut viața un iad și sufletul un closet.

Bes, era un spirit protector care îi apăra de rău pe muritori iar pe femei le ajuta la naștere. Era reprezentat de un om gras, pe cap avînd o coroană de pene și purtînd barba tunsă mai scurt. Era principala divinitate la Mammisi, partea clădirilor laterale din temple, unde în epoca tîrzie se sărbătorea în fiecare an misterul nașterii fiului divin, ca la „casa de naștere” din Dendera. Nu-ți mai rămîne timp nici să te tîmpești cînd descoperi cîtă minciună au trebuit să înghită îndobitociții goimi cap de lut. Ammianus Marcellinus(330-395) istoric ce a trăit ultima parte a vieții la Roma scrie în Rex Getae la XLX: „Există un oraș Abydos situat la marginea de răsărit a Thebaidei. Aici, oracolul zeului local numit Bes, adorat de obicei prin străvechi ceremonii ale populațiilor de pe acolo, dădea răspunsuri pentru viitor.” Poate găsim și noi răspunsul convenit la sfîntul Bes, să nu ne mai lase de pripas la chinga tuturor liftelor cu nas subțire și a lotrilor și trădătorilor de neam și țară. Pentru că lepra, jegul și tîlharul, ne-au adus pe cap amarul.

Babau era un demon din mitologia egipteană prezent la Judecata de Apoi a sufletelor iar unele texte spun că îl întruchipau chiar pe Seth. La emeși Babau are același sens, cuvînt ce se găsește identic în limba română.

Broasca era un simbol al apariției vieții pe pământ și îl găsim pe tăblița de plumb 1, pe care nemernicii spun că le-ar fi „lucrat” un geniu cam răulean, deși există documente oficiale, dar ținute deocamdată ascunse, care arată adevărata istorie a acestora. În perioada istoriei târzii, broasca este asimilată renașterii care a fost luată în creștinismul timpuriu cu semnificația: „Eu sînt învierea”, apărînd și pe tăblița de plumb 1.

Chepre este scarabeul ce se năștea din pământul umed fiind considerat divinitatea primordială iar mai târziu a fost asimilat lui Ra ca simbol al renașterii. Limba română are cuvîntul chipru care înseamnă iarbă neagră.

Djed, era un stîlp cu patru creștături la partea superioară arătînd ca patru farfurii puse una peste alta. Nu se cunoaște semnificația lui reală dar știm că Ptah, cel care a creat lumea era numit „venerabilul „djed”. El a apărut odată cu civilizația egipteană și se pare că simboliza stîlpul prin care cerul este unit cu pămîntul pentru veșnicia vieții de pe pământ și din ceruri.

Edjo a fost o zeiță a orașului Buto în Egiptul de jos din Deltă. Era protectoarea acestui regat în perioada preistorică fiind reprezentată sub forma unui șarpe Ureus. În egipteană era scrisă uaget care pe la noi se citește ua: minune + get: neamul zămislit de Creator. Tăblițele de plumb confirmă pe deplin aceste idei, dar care nu au loc de prostia și îndobitocirea ce a cuprins ca o molimă drăcească, toată glia strămoșească.

Gheb este întruchiparea pămîntului iar textele sacre spun că trupul mortului intră în gheb. Un mit egiptean spune că din apele primordiale Nun s-a ridicat o movilă de pământ, - gheb – din care s-a lățit și s-a format pămîntul. Sufletele celor morți și găsiți drepti se duc să se odihnească în Cîmpiile Earu de sub pământ în unele mituri sau de la marginea acestuia în altele. În română cuvîntul gheb are sensul de cocoașă, movilă, mogildeață.

Hathor, era vaca divină care întruchipa cerul, imagine foarte răspîndită în Deltă, ajuta femeile la naștere. Zeița avea legături cu vechile mituri carpatine pentru că în emegi cuvîntul Hathor(ha: numeros + thor: taur) înseamnă taurinele numeroase sau cîrdul/ciurda de vite. În templele închinat acestei zeițe, în grajduri erau 7 vaci Hathor care trăiau în compania unui taur și ele hotărau destinul fiecărui nou-născut din familiile regale egiptene. Hathor era stăpîna și protectoarea țărilor străine de unde primea daruri, fiind sigur și veghetoarea filistenilor la care Thor era

divinitatea supremă, asimilată de semiți prin El. Zeița egipteană mai purta numele de Neb-ta-djeser „Doamna pământului sfânt”, fiind asimilată și cu fenomenul renașterii din moarte specific zeului lunii, Chonsu. În scrierile sale Plutarh spune despre lună că mai avea ca zeu pe Thor, identic cu cel canaanit numit și Tora, ce a fost la îndemîna rîvnitorilor de revelații, elucubrații și alte mișelii drăcești.

Heba era cîrja pe care o purta faraonul și marii demnitari ca simbol al puterii cerești sau pămîntești. La noi cuvîntul habă înseamnă șezătoare iar hibă este cusur, necaz, grijă. Cuvintele arată într-un sens mai larg raporturile dintre conducător și cei conduși care se adunau laolaltă și se supuneau unor reguli acceptate de toți.

Isis, scrisă în egipteană laho, este principala divinitate feminină alături de Osiris cînd acest cult a ajuns să fie practicat în cele mai multe temple din Egipt. În perioada istorică timpurie Isis/lahe nu aveau un cult separat fiind totdeauna soția lui Osiris, dar în faza tîrzie, ea este percepută ca o divinitate a fertilității naturii, ogoarelor și neamului omenesc. Ea nu a avut niciodată un animal totemic fiind prezentată în teologia egipteană prin chipul unei femei, de multe ori ținînd pe Horus în brațe, o imagine asemănătoare apare și la geți pe tăblița 68. Ea l-a născut pe Horus prin frunte și potrivit legendei lui Osiris, era adorată și în orașul fenician Biblos. Plutarh în scrierea De Iside et Osiride, o descrie pe Isis ca o divinitate a pământului, care, ca o femeie zămislește mereu viață. Ca simbol al fertilității este legată de lună fiind asimilată în unele centre de cult lui Hathor, iar de aici este însoțită de zeul Thor sau Thora, care prin lumină dă naștere vieții. Egiptenii de rînd o considerau pe Isis o divinitate solară asemănătoare lui Ra. În epoca elenistică Isis devine soția lui Serapis, cultul grecizat al lui Osiris, și astfel este concepută ca zeiță a întregii lumi, stăpînind peste toate popoarele lumii. Cultul ei avea, de altfel ca orice divinitate principală, o scriere sacră folosită în slujbele religioase și mistere numită în egipteană Thora și Isis în greacă.

Ivriții au practicat mult timp cultul lui lahe, iar cînd i-a apucat sminteala revelațiilor, emanațiilor și conspirațiilor în a doua parte a secolului III î.e.n. au schimbat numele blîndeii stăpîne lahe, în jupînul lahwe, fioros, sîngeros și gelos nevoie mare, păstrînd și numele scrierilor lor blestemate după obîrșia egipteană sau poate filisteană.

Ișed este pomul vieții pe frunzele căruia Toth și zeița Seshant scriau destinele muritorilor și ale faraonului, adică ale tuturor celor ieșiți din duhul creației și înrupați pe pămînt pentru naștere și renaștere în veșnicie, prin moartea pămîntească.

Iht unul din fiii lui Horus, avea la gît un colier numit menit. Poate că tînărul chiar era menit să ne ajute pe noi să ne dezmeticim din mîlul și otrava ignoranței.

Jun a fost un simbol al lunii iar mai tîrziu al lui Oisris ca simbol al renașterii. La noi orice jun este chiar renașterea neamului din care vine.

Ka, este o expresie pentru forța de zămislire și de păstrare a vieții dar nu structura materială a corpului ci doar cea spirituală, un fel de energie divină care însoțește corpul. Ei îl reprezentau ca pe o dublură a corpului. Cînd corpul moare, ka se desprinde și se întoarce la obîrșia lui divină, avînd sensul și de taur divin al luminii, spre deosebire de ba, care rămîne pe pămînt legat de corpul material al omului. Egiptenii considerau lumina ca simbol al adevărului, al purității și binelui care putea să distrugă toate forțele întunericului iar în noaptea de anul noul, în toate templele se aprindeau lumini, în fața statuielor zeilor existînd un fel de caldele veșnice după cum spune Plutarh.

Kuk era zeul întunericului, fiind forma de început ce s-a desprins din haosul primordial. În emegi cuvîntul kuk, are sensul de întuneric sau negru. În religia geților, dar și a egiptenilor, cei cu fapte rele în viața pămîntească erau condamnați să trăiască în lumea întunericului veșnic. Ivriții, cu minte puțină și mîină lungă, cînd și-au dat ei drumul la meșteșugul hoției, au luat de la egipteni și această zicere, numai că neștiind de existența unei lumi a luminii, și-au tras în Tora un loc, sheol unde se duc sufletele dar într-o întunecime absolută. Sau poate că, simțindu-se cu musca pe turban, au lăsat-o mai moale că și așa inspirațiile lor erau prea oacheșe. Ori, cel care le-a scris trăsările din scrisorelele revelate era un tîmpit sadea sau un egiptean din ceata terapeuților de soi și cu premeditare, le-a băgat pe gît asemenea porcării. Ei recunosc sincer că erau poporul condamnat la întuneric pentru totdeauna datorită dușmăniei veșnice față de neamul omenesc

Maat, reprezenta conceputul tuturor legităților divine care stau la baza existenței pămîntești și cerești, ea întruchipează dreptatea, adevărul și ordinea divină în teozofia egipteană. Judecătorii treceau drept preoții lui Maat. La judecarea celor morți, inima decedatului era cîntărită pe cîntarul dreptății în comparație cu pana lui Maat – simbolul adevărului. Maat, adevăr și dreptate, este starea dreaptă și echilibrată a naturii și a societății așa cum a fost realizată de creator. În coptă Me înseamnă adevăr și dreptate, iar cuvîntul se găsește în emegi cu aceeași fonetică și semantică. Prin „legile zeului-soare” egiptenii înțelegeau însăși substanța conceptului de Maat Adevăr și Dreptate, iar Eno a fost chemat la ceruri de către Sîntu pentru a primi asemenea Legi ale Adevărului și Dreptății, foarte trebuincioase neamului omenesc. Pentru ei era ceva firesc să fii Om, pentru mulți dintre noi este firesc să fii secătură!

Menir, era un taur negru divinizat la Heliopolis iar Manethon spune că acest cult a fost introdus de regele Kakhoos din dinastia II. În limba română menitor este un povestitor.

Min, scris de egipteni Minu – nume la români și sfântul Mina în calendarul creștinilor ortodocși – divinitate care în epoca timpurie era venerat ca un fetiș de forma unei săgeți cu cârlig și a unei cruci „latine” cu vârful de sus înclinat puțin spre stînga, era considerat un simbol al fertilității și al vieții veșnice. Din atributele simbolice mai fac parte un strat de lăptuci sau țelină, o colibă rotundă, în fața căreia într-un băț e înfipt un corn de vită și un mic naos pe care se află un evantai. care pare a fi format din frunze. Coliba rotundă și naosul reprezintă probabil un vechi altar a lui Min. Pe tăblița de plumb 18 se văd o parte din simbolurile acestei divinități, cortul rotund, săgeata cu cârlig și capul de taur. Principala lui sărbătoare era „sărbătoarea trepteii” cînd faraonul aducea primul snop de spice tăiat chiar de el din noua recoltă de grâu. La procesiunea zeului Min se aducea un taur alb care-l reprezenta pe zeu. Min era o divinitate foarte importantă în tot arealul din Asia Mică, iar vechile scrieri egiptene spun că el era sărbătorit cu mare cinste în țara Punt, adică Pont, teritoriul de pe coasta sudică a Mării Negre, unde timpul a așezat regatele Bitiniei și mai tîrziu Pont, locuite de traci.

Neith, vechea divinitate a orașului Sais venerată din timpurile preistorice, avea ca simbol un scut, peste care sînt așezate în X două săgeți cu vîrfurile în cârlig cum erau săgețile sciților și geților. Pe tăblițele de plumb descoperite la Sinaia, se vede pe scuturile strămoșilor noștri semnul sub formă de X. Ea purta pe cap coroana Egiptului de jos. I se atribuie următoarea inscripție care a legat mințile tuturor: „Sînt ceea ce este, ceea ce a fost și ceea ce va fi. Nimeni n-a ridicat vîlul ce mă acoperă.” În limba română, neios înseamnă acoperit de zăpadă. La egipteni numele zeilor era secret, nărav pe care l-au luat și ivriții cînd l-au scos înveșmîntat în nou pe lahu, adică Isis și i-au zis lahwe.

Nepre/Nepere, personificarea bobului de grâu asimilat lui Osiris, care moare prin încolțire și renaște prin fir și spic, ca să ajungă din nou bob. În limba română cuvîntul nepiere înseamnă cel ce nu moare. Șaul/Pavel, în scrierile lui furăcioase, preia acest sens metaforic al bobului de grâu, iar românii ortodocși care se țin urmașii vrednicului neam ales al geților, aduc la biserică, drept prinos de recunoștință și jertfă, coliva, făcută în vremurile mai vechi din grâu fiert și miere! lahwe primește ca „jertfă frumos mirositoare”, trupurile arse pe altare ale unor animale sau trupuri de oameni arse în brațele lui Moloh, care era perceput ca un fel de substitut material al înfiorătorului stăpîn al mozaicilor.

Nun, este materia primordială și prima materializare a existenței. El este haosul dinaintea Creației, apoi marea care poartă pămîntul, era

considerat cel mai bătrîn zeu fiind denumit „bătrînul” sau „părintele zeilor”. La noi prin nun înțelegem starostele sau persoana care conduce toată pregătirea la o nuntă dar și nașul celor care se căsătoresc, adică un fel de conducător simbolic al renașterii vieții prin căsătorie.

Nut/Not, este personificarea boltei cerești fiind fiica lui Gheb și a zeiței Șu a aerului. Româna păstrează pentru cuvîntul nota, sensul de a naviga, cam așa cum naviga ziua soarele cu barca lui pe cer. La Heliopolis, era venerată o piatră sacră – benben – fiind considerată prima formă de revelare a zeului primordial Atum-Chepre. În sanctuarele soarelui din timpul dinastiei V-a, acestea aveau amplasate în curte cîte un obelisc iar în Regatul Nou erau amplasate în perechi fiind puse în relație directă cu soarele și luna. O altă interpretare certă este că acești doi stîlpi apărau lăcașul de cult de rele și reprezentau pe Isis și Nephtys care îl ridicau pe Ra să strălucească la orizont. Ivriții și-au pus și ei în Tora, două ciudățenii pe care le consultau – Urim și Tumim – dar i-au făcut și stîlpi la intrarea templului din Ierusalim să aibă în ce să-și sprijine minciunile. Atum mai era numit și Tum iar Tumim cu sensul de nemărginire, sau Ziditorul lumii este un plural ebraic. Urim este un plural de la Ur care înseamnă acoperiș, locuință, intrare + im care este plural.

Ochiul lui Horus luptă împotriva dușmanilor luminii cerului, fiind de foc el reprezentînd de fapt luna cu creșterile și descreșterile ei. Ochiul lui Ra era considerat prima formă de lumină cerească fiind reprezentat de multe ori ca un șoim plutind în zbor. Acest ochi este reprodus cu modificarea poziției, pe fruntea coifului de aur descoperit la Coțofenești. Fiii lui Horus sînt legați de cele patru puncte cardinale; Imset cu înfățișare umană – la sud, Hapi cu cap de maimuță la nord, Duamutef cu cap de șacal la est, Kebechsenef cu cap de șoim la vest. Ezechiel ne trage o revelație la 1,10 unde spune că i-a văzut pe cei patru heruvimi care stăpînesc cele patru puncte cardinale, unul avea față de om, unul chip de pasăre, unul o față de vultur iar ultimul avea chip de leu. În Regatul Nou cerul era identificat cu zeița Șu iar fiul ei, Imutef avea epitetul de „stîlpul mamei sale”.

Potrivit textului piramidelor nr 389, cerul este sprijinit de stîlpul djed.

Osiris, a fost ucis în al 28 an de domnie, de către fratele său Seth care era zeul țărilor străine și trebuia să-i oprească pe curioși să-și bage nasul pe valea Nilului. Pentru conspirație s-a asociat cu alți 72 de conjurați și printr-un vicleșug îl taie în 14 bucăți, pus într-un chivot și aruncat în Nil care l-a dus pînă la țărmurii orașul fenician Biblos unde a fost aruncat pe mal. Peste el a crescut un copac uriaș care a cuprins tot sicriul, iar trunchiul acestui copac a fost tăiat și făcut stîlp în palatul regelui din Biblos. Isis află și vine la curtea acestui rege cu gîndul să scoată sicriul din stîlpul palatului și ajunge slujnică la soția regelui dar nu-i spune cine este. Datorită unei întîmplări tragice pentru rege, Isis își arată identitatea și primește

stîlpul cu sicriul lui Osiris, îl scoate din trunchi iar o parte din lemn este dat regelui pentru a fi păstrat în templul construit special pentru Isis, numit și laho și cinstit de fenicieni pînă în epoca romană. Cu sicriul scos din lemn se întoarce în Egipt și de atunci este venerat ca cel mai bun zeu al lor.

Una din semnificațiile stîlpului djed era aceea de coloană vertebrală a lui Osiris. Regele Mineptah(1236-1223 î.e.n.) a terminat templul subteran început de predecesorii săi, unde era adăpostit capul lui Oisiris și se oficiau misterele acestui zeu. Cultul lui Mitra se desfășura și el în peșteri sau amenajări subterane care să imite peștera naturală. La Heliopolis djed, era numit și „lemnul sfînt” amintind de copacul ce a cuprins sicriul lui Osiris la țărnul orașului Biblos.

Ra desemna la început chiar numele soarelui, iar în drumul lui pe cer, este însoțit de Thot ca vizitiu și de Maat. La Heliopolis(Annu), regele Usertsen I a ridicat un sanctuar închinîndu-l lui Ra în cele două forma, Horus și Temu.

Reshef, divinitate care se găsește și la frații lor filisteni unde se numea Resef – răget – fiind cunoscută ca un zeu al războiului.

Sahmet, cea puternică era o zeiță a războiului. În limba română cuvîntul sagne are sensul de rană, cicatrice, necaz, ceartă.

Tet este un semn asemănător cu crucea vieții și simboliza în Regatul Nou sîngele lui Isis. Semnificația veche nu se cunoaște dar el se găsește mereu împreună cu stîlpul djed din care a renăscut viața. La noi tete înseamnă strămoș, om bătrîn, unghi.

Sai, personificarea preștiinței divine și împreună cu Huh, este expresia creației divine prin gîndire și cuvînt. În română sai este o plută mare formată din mai multe plute mici.

Seshat, zeiță a scrisului numită „cea care stă înaintea cărților”. Această îndeletnicire se făcea de obicei la temple fiind executată de meseriași numiți scribi. În română sesă era adunarea sătenilor sau șezătoarea.

Seth, adus de hicsoși era principala divinitate a lor și a avut acest statul mult timp, unii faraoni din dinastia XIX și XX luîndu-și numele după el. Mai era numit zeu al țărilor străine pentru că el trebuia să aibă grijă ca nimeni să nu dea năvală în Egipt. Mai era scris Seta ca zeu al ținuturilor nisipoase, la români seta înseamnă a înseta și cu același sens se mai scria sethos, ca stăpîn al deșerturilor iar în limba română setos înseamnă cel care este însetat.

După invazia cușitilor și mai ales după cea a asirienilor, Seth a început să decadă puternic iar în epoca târzie și elenistică, Seth devine un zeu al răului, care ajută dușmanii egiptenilor fiind identificat cu Satana. Supărându-se pe tot neamul omenesc și dorind o răzbunare veșnică a lor împotriva tuturor, ivriții i-au luat toate răutățile lui Seth, le-au pus în tolba lui laho și astfel a ieșit lahwe cel crunt.

Socaris era o divinitate venerată la marginea deșertului, în apropierea cimitirului morților. La sărbătoarea lui, într-o barcă fixată pe tălpici era o piatră care era trasă peste câmpuri însoțită de oameni cu cununi de ceapă în jurul gîtului fiind legat la început de cultul pământului și al fertilitate. În română cuvîntul socac înseamnă uliță, sau ulicioară.

Șaue, zeul destinului, numit „ceea ce este decis” era adorat în Hipselis din Egiptul de sus. Îi însoțea pe morți în lumea veșniciei iar acolo prin micile statuete, munea în locul decedatului cu spor și drag. Pe drumul către Amenti, trebuia să fie atent ca șarpele Apophis să nu halească sufletul mortului. Cum am arătat mai sus, Șaue este și Marele Zeu Bătrîn, care avea rolul de bunicul bunicilor din ținutul Amenti. Șaue, după ce a fost dus din baștina lui carpatină și a călăuzit către ținutul fericirii mulțimi de generații de arimini, a obosit și el, ca orice fire văzută sau nevăzută, s-a cam blegit și ramolit, și, fiind cu bun simț, a lăsat frielele celor sfinte și curate unor duhuri mai tinere și mai tari în fire. În română cuvîntul șeu este un strigăt cu care se alungă găinile.

Șed, deși în teologie nu avea nici o importanță, era o divinitate respectată în popor, numele lui însemnînd „salvatorul sau vrăjitorul” El ucidea animalele rele care aduceau pagubă omului. În română cuvîntul ședă înseamnă supraveghere, protecție.

Thot era zeul lunii și al înțelepciunii, îl însoțea pe Ra în drumul lui pe cer și sub pământ, patrona ceremoniile și misterele egiptenilor, fiind cel care a adus de două ori cunoașterea și înțelepciunea pentru poporul pe malurile Nilului. În limba română tot înseamnă necuprins, nemărginit.

Vălul Sa era atributul figurilor Bes și avea o protecție magică asupra femeilor la naștere. Ca formă este un fel de omega cu deschiderea mai mare jos și mai teșită. Pe tăblița de la Romula, femeia care ține caii de dîrlogi, poartă o broboadă cum este descris acest văl.

Să caut acum și alte dovezi a originii carpatine pentru neamul egiptenilor.

În Facerea 10,6 se spune că printre fiii lui Ham sînt Mițraim/Egipt și Canaan. Adică prin secolele IV-III î.e.n. cînd și-au ticluit scrisorelele revelate,

ivriții știau că neamul filistenilor/canaaniților sînt de același sînge cu egiptenii. Dar povestea începe la paragraful 5 unde spune că Seth este fiul lui Adam și din el vine neamul lui Enoh care l-a avut ca fiu pe Metusala/Matusalem, așa cum se găsește scris și în Cartea lui Eno din scrierea geților, lucrare ce era mai veche decît Tora cu cîteva mii de ani cum recunosc chiar ei, pentru că au copiat prin „revelații” o mulțime de informații și citate din textul geților. În religia egiptenilor Seth era divinitatea neamurilor străine care trebuia să le țină cuminți să nu vină în ospetie peste ținuturile de pe malurile Nilului.

În mitologia egipteană transmisă nouă prin Biblioteca istorică a lui Diodor din Sicilia, scriere terminată între anii 50 – 30 î.e.n. în Cartea I,XVIII autorul afirmă următoarele: „Se spune că Osiris, în expediția sa, pornise împreună cu doi fii ai săi; Anubis și Macedon, bărbați însemnați prin vitejia lor. Și unul și celălalt purtau armuri uimitoare și făurite din pielea unor animale a căror îndrăzneală încercau să o urmeze. Anubis era îmbrăcat cu o piele de cîine, pe cîtă vreme Macedon purta o piele de lup. Și iată pentru ce aceste animale sînt atît de slăvite de către egipteni.” Este prima și singura sursă antică unde egiptenii spun direct că se înrudesesc cu neamurile arimine iar Madedonia pe care ei o cunoșteau din vechimea secolelor XIV-XII î.e.n. datorită vizitelor în Egipt ale lui Olen și Orfeu, ar fi o țară descălecată de Osiris, pentru că cele două popoare aveau cultele și limbile asemănătoare sau indetice. Dar pielea de lup era specifică și unei categorii de preoți geți așa cum ne arată tăblița 9. Și continuă isprăvile zeului rege Osiris în Cartea I,XX astfel: „Osiris a mai străbătut și țările altor popoare din Asia și, trecînd Helespontul, a ajuns în Europa. În Tracia el a ucis pe regele Licurg – regele barbarilor din părțile acelea, fiindcă îndrăznise să i se împotrivescă și lăsa în urma-i pe Maron, care acum era un bătrîn, dîndu-i în grijă cultura plantelor aduse de el pe pămîntul trac. Iar pe fiul său Macedon, Osiris l-a făcut rege al țării care de atunci i se spune Macedonia...Pe scurt, Osiris a străbătut întreg pămîntul locuit și făcu să propășească viața oamenilor, răspîndind cultura unor plante foarte ușor de cultivat.” Să spun și eu tot pe scurt că aceste informații venite din mitul egiptean sînt uluitoare pentru istoria noastră veche, buimăcită și falsificată de nu știi de unde să o iei și unde să o pui! Adică tracii și macedonenii, precum și toate celelalte urdii arimine din jurul lor răspîndite pînă în Peloponez, pe care grecii îi numeau pelasgi, și pînă în nordul friguros cu geții și hiperboreeni, se trag dintr-o singură rădăcină, care spun egiptenii că ar fi odrăslit fain pe malurile Nilului. Povestea este dezvoltată mai departe tot după zicerile preoților egipteni în Cartea I,XXVIII: „Egiptenii spun că, după întîmplările mai sus amintite, ar fi pornit din Egipt foarte multe colonii, ducîndu-le prin toate ținuturile locuite. Belos, despre care legenda spune că era feciorul lui Poseidon și al Libyei, ar fi dus coloniști pînă în Babilon. Statornicindu-se pe malurile Eufratului, el a instituit acolo, zice-se, preoți care, aidoma celor din Egipt, erau scutiți de plata oricărei dări și de orice sarcină obștească. Babilonienii îi numesc caldeii, și aceștia se

îndeletnicesc cu cercetarea astrelor, făcînd același lucru pe care-l fac preoții din Egipt, adică cercetînd natura ori ocupîndu-se de astre. Mai spun egiptenii că și Danaos a plecat din țara Egiptului, ducînd cu sine o colonie pe care a statornicit-o în Elada. A fost Argosul –zice-se – cea mai veche cetate a elinilor. Și neamul colchilor din Pont și iudeii(trebuia tradus filistenii) – între Arabia și Siria – sînt tot urmașii unor colonii veniți din Egipt." Istoricii turbă cînd citesc așa ceva și spun că informațiile sînt o aiureală și nimic mai mult. Iar minciunile și făcăturile lor sînt adevăruri care trebuie înghițite fără cîrtire. Mitul în simburile lui păstrează o istorie uitată, sau falsificată după secolul XX ca să nu se știe niciodată adevărul despre neamurile arimine și răzlețirile lui prin lumea largă. Eu am dovedit cu peste 10000 – zece mii – de cuvinte, informațiile transmise de Diodor și chiar dacă nu le vine bine mincinoșilor, noi românii, trebuie să ne batem cu ei pentru aceste adevăruri. Migrațiile din Carpați către Ki-en-gi și Nil, în mileniiile IV î.e.n. către India cu neamul aryas și Japonia prin ainu, sînt adevăruri care nu vor mai putea fi ascunse mult timp. Mai sînt migrațiile către Italia, Iberia și insulele britanice despre care istoria încă nu vrea să spună nimic. Egiptenii știau chiar prin secolul I î.e.n. că au limba și cultele asemănătoare cu vechile populații din Caldeea, cu pelasgii, tracii, macedonenii și toate celelalte neamuri arimine care se înșirau pînă la Istru. Dar și neamul colchilor din Pont – Marea Neagră – era tot de o viță cu ei. Colchii sînt cei amintiți în Odiseea care erau la nord de Istru dar pe malurile Pontului și nu cei din Caucaz care sînt amintiți mai tîrziu de mitologiile scornitoare ale grecilor care le crescute un mare colțan împotriva geților iar din cauza lui nu vedeau lumea din jur decît... greacă

În amintirea vremurilor pierdute în istorie autorul amintește de campania militară a regelui egiptean Sesostis I care pe la începutul mileniului II î.e.n. a pornit mare război împotriva Indiei, apoi a stropșit Asia Mică venind pînă la Tanais/Don cu mulțime de norod și armii nenumărate, și, trecînd fluviul către soare apune care era hotar între Asia și Europa, a lăsat pe lîngă lacul Meotic – Marea de Azov care este partea estică a Mării Negre despărțite de peninsula Crimeea – ceva din urdiile lui, iar din acestea s-a născut neamul colchilor. Rostogolindu-se uraganul către Istru peste neamul geților și curgînd în furia lui tot către sud, i s-a cam înfundat rău în Tracia și de aici a plecat acasă plin de pradă ca un bărzăun gheboșat de atîta nectar adunat cu sabia cum spune Diodor în Biblioteca istorică, Cartea I, LV. Asta înseamnă sigur că a trecut prin toriștea geților, și cred că și-a înfundat rău oștirea printre săgeților firoșilor arimini ce i-au împins cu armele către sud, ajutîndu-i să o ia la tălpășița mai repede către Egipt. Poate că urdiile hicsosilor nord-istreni tot întrebînd din neam în neam de pir-o Sesostis I care le venise în ospete înaintea cu ceva vreme, ajungînd ei și în Egipt cam după 200 de ani, i-au întors vizita, fiind doritori să-i dea binețe.

Informațiile lui Diodor sînt contrazise în parte de contemporanul său Trogus Pompeius care spune în Istorii filipice că geții în frunte cu regele lor Tanaus, ar fi năvălit în Egipt peste regele Vesosis și rău l-au scărmanat. Ambii autori confirmă că pe la începutul mileniului II î.e.n. neamul vînos al geților și rubedeniile lor la fel de vînjoase, s-ar fi încălzit rău de amorul morții iar acest eveniment în ambele variante, trebuie reținut pentru istoria noastră foarte veche pentru că este răbojul timpului de istorie a neamului arimin.

Dacă ivriții i-au făcut frați pe egipteni și filistenii, informații luate de la preoții de pe valea Nilului, aceștia spuneau că sînt frați și cu caldeii/sumerienii sau vechii emeși, cu pelasgii și toate celelalte neamuri arimene de la nord de Istru și din jurul Pontului.

Iar aceste adevăruri noi le descoperim după 2500 de ani, și stăm uluiți cu mintea crăcănată ca o curcă beată!

Alte izvoare din antichitate ne oferă informații la fel de importante dar uitate sau neînțelese de trecerea timpului ori răutățile oamenilor.

Încă din secolul IV î.e.n. grecii îi desemnau pe zeul egiptean Tehuti, Thoth cu numele de Hermes Mercurius, divinitate ce apare în religia acestora din imperiul vechi, adică mijlocul mileniului III î.e.n. Se credea că el se afla la originea a tot ceea ce a zămislit mintea omenească, dar era și stăpîn al migratorilor veniți din est care se buluceau din „curiozitate” peste egiptenii neibitori de asemenea vizite și Stăpîn al Țărilor Străine. Legenda spune că primul Thoth a dat egiptenilor toate științele și arhitectura, scriindu-le pe pereții templelor și pe plăci de piatră pe care le-a îngropat spre a fi păstrate. Aceste informații au apărut devreme în cultura egipteană pentru că avem mărturia lui Philon din Byblos(64-141) ce a scris Istorii feniciene și el ne spune că s-a folosit de informații venite de la Sanchuniathon, preot fenician și mare învățat din vechime ce a trăit în secolul X î.e.n. precum și informații culese de alții. Scrie el că Sanchuniathon a luat facerea lumii din Cărțile lui Tehuti, și pasajul ne lămurește astfel: „...El presupune că începutul tuturor lucrurilor este alcătuit dintr-o Ceață Întunecată de natură spirituală sau din ceva ca o suflare de ceață întunecată și dintr-un turbure haos negru precum ceea ce respira, că acestea erau ne-mărginite și multe veacuri au rămas fără margini. Dar atunci cînd acest Duh s-a îndrăgostit de propriile sale principii prime și ele au fost amestecate, acea imbinare s-a numit iubire; iar această iubire a fost începutul creației tuturor lucrurilor. Dar haosul nu știa propria lui creație. Din îmbrățișarea acestuia cu Duhul s-a născut Mot – Mîl sau Fermentație. Din ea – Marea Mamă – izvorî toată sămînța creației, naște-rea tuturor corpurilor. Înainte de toate au fost Marile Vieți lipsite de simțire iar din acestea s-au ivit după aceea Viețile ce aveau inteligență. Ultimele au fost numite Zophasemin, adică Veghetorii Cerurilor. Și acestea au fost alcătuite în chip de ou, și au strălucit precum Mot, Soarele și Luna, Stelele și Sferele planetelor.

Iar cînd acea primă negură a început să lumineze, prin căldura ei s-au produs cețurile și norii mării și al pămîntului și revărsări și șuvoaie mari de ape din firmament. Chiar și după ce au fost separate încă erau purtate din locurile lor cuvenite de către căldura soarelui, iar toate se întîlneau din nou în negură unul cu celălalt și ce ciocneau laolaltă, în mijlocul tunetului și trăsnetului; iar la spargerea tunetelor Viețile Raționale pomenite mai înainte vegheau în timp ce pe pămînt și pe mare bărbații și femeile au tresărit la ecoul lor și s-au înspăimîntat". Autorul ne spune că aceste informații le-a luat din Cosmogonia lui Taaut și din comentariile acestuia, descoperite și înțelese de inteligența lui, însă mare parte din ideile atribuite lui Thot sau preotului fenician se găsesc și în scrierile lui Ehoh și în mitologia noastră populară. Aceste personaje fabulos care a ocupat un loc atît de important în religia egiptenilor s-ar putea să fi fost chiar un băștinaș plin ochi de înțelepciune care a trudit cu mare sîrg să-și lumineze neamul și chiar toate neamurile pămîntului sau Thot a venit în lumea egiptenilor din altă cultură și le-a dat acestora taina cunoașterii în multe domenii. La eleni, Hermes a avut același rol dar el, a fost preluat de la geții nord-istreni unde se chema Sarmis. Ne spune Philon mai departe în scrierea sa: „Și Cronos – Amon – mergînd în ținutul dinspre miazăzi, a dat întregul Egipt zeului Taaut, pentru a fi regatul său. Toate lucrurile acestea au fost consemnate pentru prima oară de cei Șapte Fii ai lui Sedek, cabirii împreună cu cel de-al optulea frate al lor, Asclepios, după porunca zeului Taaut". Textul care sigur păstrează informații foarte vechi în conținutul său, spune că Thot – Taaut a mers în ținuturile dinspre miazăzi pe care le-a primit ca regat al său. Ori nu putea merge spre miazăzi decît dacă venea din nord adică dinspre miazănoapte. Cei din est dacă ar fi intrat în Egipt spuneau că au purces spre apus și nu miazăzi. Iar acest nord îl putem identifica lesne cu ținuturile mioritice pentru că el precizează originea acestor informații consemnate pentru prima dată de către cei șapte cabiri, fiii lui Sedek, chiar după porunca lui Taaut și mai tîrziu de către Asclepios. După tradițiile religioase egiptene orașul Wnt – orașul iepurelui – numit mai tîrziu Khemenu era cunoscut drept cetatea celor opt ai lui Thot și principalul centru de cult. Grecii au numit acest oraș Hermopolis adică orașul lui Hermes cum l-au rebotezat și pe Thot după nărvul lor specific. În limba română cuvîntul căminu are sensul de casă dar și de baștină. Și vechilor tradiții semite spun că fiii lui Sedek – Melchisedec – erau kabirii scris KBR. În textele atribuite lui Eno apare Melchisedec drept fiul lui Nir, mare preot al urmașilor poporului din Carpați care a primit Legea Sfîntă adusă de cel ce a fost luat la ceruri de Sîntu. Mitul a fost preluat și de ticluitoarii Torei și se găsește la Geneza 14,18 unde se spune că Avram după ce i-a învins pe niște împărați de coada oii, i-a ieșit în cale: „Melchisedec împăratul Salemului a adus pîine și vin, el era preot al Dumnezeului Celui Prea Înalt. Melchisedec a binecuvîntat pe Avram și a zis: <>". Vedem în aceste informații că binecuvîntarea cu pîine și vin specifică religiei geților, era practică și de Melchisedec, deci și el făcea parte din cultul cabirilor adică era din același neam cu toți canaaniții

pripășiți prin acele locuri arse de soare și mai târziu de venin satanist. Și pentru a nu striga cineva că lenea s-a înstăpînit pe minte, am să mai aduc un argument de la egipteni. În timpul lui Ramses II, în secolul XIII î.e.n. Canaanul era sub suzeranitatea acestui faraon. Pe una din frescele rămase de la el se vede un grup de canaaniți în frunte cu un personaj îmbrăcat cu un fel de gaci și înfășurat în sus cu o pînză care se termină într-un fel de bluză cu mîneci lungi. Barba îi este tunsă scurt, plețele sînt tăiate la nivelul gîtului fiind prinse într-o bentiță cu un obiect mic, rotund așezat pe frunte. Imaginea este foarte asemănătoare cu cea a lui Sîntu de pe tăblițele de plumb sau din biserica de la Șimca Veche, dar și cu cele ale lui Zamolxe sau Ili care au fost mari preoți ai geților. Cetatea Salem este orașul Ierusalim pentru că noi cunoaștem denumirea orașului din perioada tîrzie și nu cînd Avram a venit în Canaan. Este un cuvînt compus din eru cu sensul de district, a conduce și salem/silim cu sensul de sănătate, liniște. Pe un medalion turnat cu ocazia morții împăratului roman Commodus în anul 192 și care era adept al religiei geților, Mitra apare ca divinitate supremă și este numit în text cu apelativul cabiru ca să știe și cei cu mintea slută. Cetatea Salem este unul din micile centre de putere ale geților din Canaan alături de cele din Gaza. Dar numele cabir este amintit și în testele emeș/sumeriene - GBR - care spun că această divinitate se ducea în Rai și privea cum Ninhursag - Doamna munților înalți lucra de zor la zămislirea neamului omenesc. Vechii greci aveau numai cuvinte de laudă despre cabiri și ne-au transmis mai multe legende despre ei.

Amintirea acestor vremuri de mult uitate, o găsim și la Isaia care îi pomenește pe cabiri dar sub forma canaaniți - ca locuitori ai Canaanului - la „19,18 În vremea aceea vor fi cinci cetăți în țara Egiptului care vor vorbi limba canaanitului, și vor jura pe Domnul oștirilor: una din ele se va numi cetatea soarelui.” Și el cunoștea o realitate istorică învăluită în negura timpului pe care istoricii cu istoriile lor plăsmuite le-au îngropat în uitare. Domnul oștirilor cerești era Ziditorul cerului și pămîntului cum zice Melchisedec sau Sîntu și oastea lui de îngeri cum s-a scris acest adevăr pe tăblițele de plumb. Papirusurile egiptene spun că în partea de sud a Deltei Nilului, acolo unde fluviul se ramifică formînd acel tărîm al fertilității, exista orașul Matanii. În limba români verbul a face mătănii are sensul de a se închina, iar grecii au botezat acest oraș cu numele de Heliopolis, adică orașul soare-lui unul din centrele de cult ale lui Thoth așa cum l-a amintit și Isaia în textul arătat mai sus. Ne mai spune el la „19,19 Tot în vremea aceea va fi pentru Domnul oștirilor un altar în țara Egiptului, și la hotar va fi un stîlp de aducere aminte pentru Domnul”. Acele pietre alungite, așa cum s-a descoperit una chiar în apropierea peș-terii de la Polovragi erau un simbol al fertilității pămîntene și a neamului omenesc iar ivritul se referă poate la stîlpul djed ca simbol al fertilității

A doua migrațiune din regiunea Carpaților și a Pontului în Egipt a avut loc în secolul XVIII î.e.n. Hicsoșii din cronicile egiptene sînt neamurile arimine de la nodul Istrului – geții și sciții care au întreprins această mare năvălire în țara lui Ra și au ținut-o sub control mai bine de 150 de ani. Iar dovezile arheologice ne ajută să arătăm aceste legături ce au existat între strămoșii geților și vechii egipteni. Cel mai vechi argument arheologic este altarul preistoric de la Parța cu capul de taur și femeia cu voal pe față, ceva asemănător descoperindu-se și în primele forme de cultură ale Egiptului în situl de la Merimde. În anul 1991 s-a descoperit în localitatea Nebra din sud-estul Germaniei un disc din bronz iar specialiștii spun că ar fi din jurul anilor 1400 î.e.n. Pe acest disc sînt aplicate din aur soarele, luna și mai multe stele dintre care au fost identificate Pleiadele. Sub soare este barca solară pe care specialiștii presupun că are origine în mitologia egipteană. Este prima reprezentare a cerului dar și un simbol religios din metal găsit în Europa cu asemenea vechile. Poziția coarnelor lunii indică geografic locul unde a fost găsit discul ceea ce duce la concluzia că cei care au făurit acest obiect aveau cunoștințe ample despre astronomie, fiind folosit atît în cult cît și în cercetări astronomice. Și în mitologia noastră există o asemenea zicere a plimbărilor soarelui făcute pe cer cu ajutorul unei bărci divine. Descoperirile arheologice din țara noastră atestă barca solară de la începutul mileniului IV î.e.n. iar cele din religiile egipteană și emeș, sunt foarte asemănătoare. La cîteva zeci de kilometri de acest lor, era în secolele I î.e.n. pînă la sfîrșitul secolului IV al erei noastre, marele centru al cultului mitraic de la Carnuntum pe Istru, azi orașul Petronell în nord-estul Austriei. Dacă mioriticii arimini au făcut acest obiect metalic, ei cunoșteau foarte bine prelucrarea bronzului iar cunoștințele de astronomie destul de multe pentru vremurile acelea, le erau la îndemînă și le știau folosi cu pricepere cum dovedește artefactul în discuție. Dar discul mai poate dovedi și o legătură cu religia egiptenilor prin mențiunile făcute de scriitorii greci cu privire la vizitele lui Olen Orfeu făcute în Egipt, de unde s-au întors tobă de înțelepciune și mustind de evlavie. Cei doi geți de soi sau traci cum le spun grecii, s-au preumblat înainte de războiul Troiei, adică în secolele XIV-XII î.e.n. perioadă foarte apropiată de execuția discului.

Tradițiile noastre populare spun că soarele cînd apune trebuie să traverseze oceanul de sub pămînt și pentru această muncă folosește o barcă. Împăratul get al imperiului roman Constantius II (337 - 361) apare pe un medalion din anul 356, așezat pe un scaun simplu cu spătar cu un toiaș în mîna stîngă iar în dreapta ține un glob. Scaunul este așezat pe o barcă cu vîrfurile ridicate în sus fiind o barcă solară. Să mai vin cu una tare, în veci fie neuitare, pentru cei ce au chemare. Poetul G. Coșbuc în poezia Mama scrie: „...C-așa mi-e datul sorții, Să n-am eu pe băiatul meu, La cap în ceasul morții”. Dat sau Duet în religia egiptenilor din imperiul vechi - secolele XXVIII – XXIII î.e.n. – era ținutul în care sălășluiau cei răposați, fiind considerat în diferite epoci, ori un loc subpămîntean ori cerul cu stele. Orizontul unde apunea soarele, era marginea ținutului Dat și uneori era

socotit loc sfânt iar personificarea locului era ca o mamă ce îi ajută pe decedați să se înalțe la ceruri. Dar numai cei virtuoși ajungea în cerul luminos, cei nepregătiți sufletește ajungeau într-un ținut întunecos de sub pământ. Soarele parcurgea în 12 ore acest ținut iar în a șaptea oră el trecea prin peștera lui Osiris unde acesta stătea pe un tron ca rege al acestui ținut. Soarele traversează acest ținut cu barca lui divină. Rugăciunile mortului către divinitate se scriau pe fișile din care era făcută mumia iar din secolul XVI î.e.n. aceste incantații erau scrise pe papirus și au ajuns pînă la noi prin cunoscuta Cartea Morților care în egipteană se numea Carte pentru ieșire la lumina zilei. Odată cu mumificarea decedatului, toate vasele de care s-a slujit la aceste ceremonial erau sparte, obicei descris în capitolul 151 din Cartea Morților dar se găsește identic la geți, eseni și practicile românilor de ieri și de azi. Ce să zic; simple coincidențe, altfel pentru români istoria și originea lor au lămurit-o gunoaiile vîndute ce-și spunea cu fală „doctori”, savanți, academicieni și alte subțirimi ale deșertăciunii.

În egipteana veche, grecescul Thoth era pronunțat Dahauti, ori acest cuvînt arată chiar denumirea unor neamuri arimine, sciții dahue sau dahae, el fiind considerat stăpîn al păstorilor din est – Asia – și stăpîn al Țărilor Străine de care răspundea în fața faraonului. Dahue erau triburi de geți și sciți din sudul Arabiei Felix amintiți de Seneca în Tragedii care spune că Roma s-ar putea ridica împotriva acestor neliniștiți de la Marea Roșie + ti: a semăna cu, a se aduna, a se înrudi cu.

Quintus-Curtius în Istorii la IX,2 spune despre unele triburi din Asia care s-au alăturat armatei lui Alexandru Macedon „Dahae Sogdianique inter nos militant”. La egipteni Thot era mediator între cer și pământ, cunoștea secretele legilor divine și stăpînea logosul – hu și cunoașterea cosmică – sia el asigura trecerea între infern, lumea pămîntească și cea cerească. Anul Nou începea cu el iar prima zi îi era consacrată odată cu apariția stelei Sirius, pe care egiptenii o numeau Sepedet – stăpîna anului. Tehuti, altă denumire a zeului în egipteană are legături sonore și semantice cu divinitatea Tabiti de la geți și sciți numele barbar din rugăciunea către Hermes. Cuvîntul are sensul de izvorul de unde curge viața/lumina sau părintele din care se trage neamul. Diodor din Sicilia în Biblioteca istorică spune că de la zeița Hestia, Zamolxe a primit Legile Frumose. În limba scitică spune greul, Hestia se numea Tabiti și era zeița vetrei și a focului la geți. În mitologia emeș, prima conducere a neamului ce a venit din ceruri, s-a așezat în cetatea Tibira cu sensul de neamul care primește pe îndelete învățătura. Avem în Carpații Orientali pasul Tihuța care este poarta de trecere între Moldova și Maramureș iar cuvîntul tehuit are sensul de zăpăcit.

Vechile temple egiptene erau zidite ca modele ale Înțelepciunii Cerești iar cel din Dendera – Annu – care a fost refăcut de mai multe ori, era

închinat lui Hathor al cărei titlu vechi era Mama – Fecioară. Ori Annu era divinitatea supremă la emeși iar noi păstrăm cuvântul prin prenumele Ana și anu ca unitate de măsurare a scurgerii veșniciei timpului. Templul avea un loc în mijloc numită Sala Pruncului din Leagăn de unde se deschidea accesul către altarul secret și pecetluit, unde, odată pe an, intra marele preot în noaptea solstițiului de vară. Și așa cum în templu era Sala Pruncului în Leagăn, tot așa în ceruri era sfânta Mamă cu copilul divin în brațe. Pe tablă 67 vedem în medalion această scenă dar ca realitate a religiei geților iar pruncul ține în mână o creangă. Cuvântul mama nu mai are nevoie de nici un comentariu pentru că semnificația lui religioasă este clară. Numai dacă niște ticăloși nu le-or trage și egiptenilor o porție de latrinitate de să le sară istoria lor în cap.

Din inscripțiile perioadei târzii – după 1085 î.e.n. – Thoth este numit „Domn al cetății Khemennu –sau Hermopolis după zisa elenilor – zămislit prin sine căruia nimeni nu i-a dat naștere, singurul Zeu”. Frumoasă zicere care este identică cu cea privindu-l pe Sîntu de la noi iar dacă ne amintim ce am spus despre obârșia acestei divinități, atunci firele se vor lega bine dacă nu într-o pînză, cel puțin într-o saia. Toth era Stăpînul înțelepciunii și Adevărului pe baza tradiției egiptene pure. El este Marele Măsurător, Cunoașterea, Cel ce socotește în Cer, Înșiruitorul stelelor, Numărătorul pămîntului și a ceea ce se află în el și Măsurătorul pămîntului. El mai era „Stăpîn al cărților, Scrib al zeilor și Măreț în vorbire. În mitologia egipteană orașul Khemennu – Hermopolis – era considerat ca fiind „locul înalt pe care Ra s-a odihnit cînd s-a înălțat prima dată”. Thot avea ca simbol caduceul, el ținînd cheile iadului și raiului, a morții și a vieții care era simbolizată prin crucea ansată. În Carpați crucea a rămas mai subțirică dar uniformă. El era judecătorul morților, Făcătorul eternității și Creatorul veșniciei. El purta titlul „De trei ori mare” dar care nu a fost încă explicat logic. Thoth, Thot sau Hermes folosit de greci pentru cuvîntul egiptean Tehuti sau Dahuti, cred că vine din românescul tot cu sensul de absolut, nemărginit, fără de început și fără de sfîrșit și este dovada de netăgăduit a relațiilor ce au existat în timp între cele două popoare. Thot era în religia egiptenilor foarte apropiat de Zeița Maat – dreptate și adevăr, care mai era numită și ochiul lui Ra. Pe foarte multe fresce egiptene apare acest simbol sacru care arată ca un ochi din care curg o lacrimă perpendicular în jos și una către coada acestuia. Coiful descoperit la Coțofenești are pe frunte doi ochi asemănători cu cei din religia egipteană dar lacrimile sînt făcute în sus. Coiful este sigur lucrat înainte de prima parte a secolului VI î.e.n. cînd Zamolxe a cerut geților să renunțe la folosirea aurului considerîndu-l un metal blestemat care aduce numai nenorociri. Această interdicție este confirmată de arheologie care nu a mai găsit obiecte de aur după această perioadă de timp.

Thot era personificarea Minții Zeului și ca putere atotcuprinzătoare, cîrmuitoare și diriguitoare a pămîntului și cerului este o trăsătură a religie

egiptene care este tot atît de înaltă ca și credința în învierea morților.

Marea piramidă egipteană mai este numită în scrierile religioase egiptene Casa de Lumină. Pe tăblițele de plumb, locul unde se duc sufletele este numit ținutul lui Zamolxe sau cetatea luminii vii. După aceste idei, ivriții cînd și-au plăsmuit revelațiile și vedeniile lor și-au tras un Ierusalim în ceruri să fie mai luminat pentru că pe cel de pe pămînt îl întunecaseră ei de a ajuns sălașul Satanei. Pămîntul Egiptului era considerat pămînt sfînt. Toth nu era venerat numai ca izvor al Luminii și al Vieții și ci ca izvor al iubirii. „Eu sînt Izvorul Bucuriei” și cînd neofitul i se pune pe cap cununa Aft(aft în limba română înseamnă a uni, a lipi, legătură) după ce îi era recunoscută inițierea, părțile cununii reprezentau iubirea. Despre acești inițiați textele spun: „Îmbrăcat cu putere și încoronat cu lumină, traversează sălașurile proprii sale slăbiciuni, pentru ca acolo să înțeleagă cum este Osiris care stăpînește cerurile, să execute în libertatea sa cearască voia sa creatoare și să se bucure de suferința care i-a adus iluminarea și stăpînirea”. Parcă ar fi luate din textele lui Eno pe care spurcații nu știu în ce cultură să-l înghesuie pentru că nu încap nicăieri și atunci îl ignoră cu multă nesimțire.

Sursa: <http://www.ariminia.ro>

Karanna Academy©

School of Spiritual Architecture & Energetic Sovereignty

www.evolutiespirituala.ro